

Inställningar till våld inom den radikalnationalistiska sociala rörelsen i Sverige

Av: Sofia Beskow

Handledare: Magnus Wennerhag

Examinator: Paul Fuehrer

Södertörns Högskola | Institutionen för Samhällsvetenskaper

Magisteruppsats 30 hp | Höstterminen 2018

Sociologi

Sammanfattning

”Inställningar till våld inom den radikalnationalistiska sociala rörelsen i Sverige”

av Sofia Beskow

Denna studie presenterar en empiriskt välgrundad bild av inställningar till våld i radikalnationalistiska rörelser samt av hur dessa (re)konstrueras och upprätthålls inom organisationer. Studien utgörs av en hermeneutisk inramningsanalys av texter, artiklar, podcasts, radioprogram och dokumentärer av och om radikalnationalistiska aktörer.

Studiens resultat visar en inom radikalnationalismen gemensam världsbild av att ”det egna folket” (den vita rasen / den västerländska identiteten) är hotat av en flyktinginvasion och att staten är ovillig eller inkapabel att skydda detta folk. I detta upplevda katastrofala läge anser sig radikalnationalisterna skyldiga att skydda folket i statens ställe. Våld ses inte som ett självändamål, men däremot som ett naturligt medel i kampen för folkets överlevnad, vilket man inte tar avstånd från om det anses nödvändigt. Den radikalnationalistiska rörelsen anser sig vara utsatta såväl fysiskt som politiskt av systemet och av meningsmotståndare, vilket enligt deras resonemang gör det nödvändigt att ibland använda sig av nödvärnsvåld. Organisationernas officiella riktlinjer uppmuntrar nödvärnsvåld i syfte att skydda sig själv, sina kamrater och sin organisations heder. Internt uttalas radikaliserade varianter av detta resonemang där det beskrivs att våld alltid kan motiveras med självförsvar i och med att vårt folk är under attack och därmed behöver försvaras.

Nyckelord: Sociala rörelser, radikalnationalism, våld, politiskt våld, inramningsteori, kollektiv identitet.

Abstract

“Attitudes towards violence in the Swedish radical nationalist social movement”

by Sofia Beskow

This study presents an empirically founded description of attitudes towards violence in radical nationalist social movements and of how these are (re)constructed within organisations. The analysis has been made through a hermeneutical frame analysis of texts, podcasts, documentaries and radio programmes about and issued by radical nationalist actors.

The result shows that the radical nationalist movement has a collective world view of “their own people” as threatened by a refugee invasion from which the state is unwilling to protect said people. Nationalist actors see it as their responsibility to protect the people where the state fails to do so. Violence is not seen as an end, but as a natural means in the fight for survival, which will not be disregarded if perceived as advantageous. The movement sees itself as victim to physical and political injustice from the system and from political opponents, which in their view justifies use violence in self protecting purposes. Official guidelines encourage violence to protect oneself, one’s comrades and the honour of the organisation. A radicalized version is that violence always can be motivated with self-defence because “our people” is seen as under attack and needs to be defended.

Keywords: Social movements, radical nationalism, violence, political violence, framing theory, collective identity.

Populärvetenskaplig sammanfattning

Denna studie syftar till att undersöka och presentera en bild av inställningar till våld i radikalnationalistiska miljöer samt hur dessa kommer till och förändras inom organisationer. Radikalnationalism är detsamma som vad som i vardagligt tal kallas "högerextremism", men då man vid en närmre titt kan se att rörelsen inte går att placera på en klassisk höger-vänsterskala så har jag valt att istället använda begreppet radikalnationalism.

För att nå mitt syfte har jag använt mig av inramningsteori (framing theory), vilket är en vetenskaplig metod i syfte att fånga hur organisationer konstruerar och upprätthåller en gemensam verklighet och identitet. Metoden har här använts för att se om det finns en kollektiv syn på våld inom den radikalnationalistiska rörelsen och hur denna i så fall ser ut.

Studiens resultat visar att den radikalnationalistiska rörelsen har en gemensam världsbild där samhället befinner sig i fullständigt kaos, där "det egna folket" (den vita rasen / det västerländska folket) är hotat av en flyktinginvasion och där staten är ovillig eller inkapabel att skydda detta folk. I detta upplevda katastrofala läge anser sig radikalnationalisterna skyldiga att skydda folket i statens ställe, vilket skall göras genom en framtida revolution. Våld ses inte som ett självändamål, men däremot som ett naturligt och nödvändigt medel i kampen för folkets överlevnad, vilket man inte tar avstånd från om det anses hjälpa kampen framåt. Utöver detta instrumentella våld anser sig den radikalnationalistiska rörelsen vara utsatta såväl fysiskt som politiskt av systemet och av meningsmotståndare, vilket gör det nödvändigt att ibland använda sig av nödvärnsvåld. Organisationernas officiella riktlinjer uppmuntrar nödvärnsvåld i syfte att skydda sig själv, sina kamrater och sin organisations heder. Internt uttalas radikaliserade varianter av detta resonemang där det beskrivs att våld alltid kan motiveras med självförsvar i och med att vårt folk är under attack och därmed behöver försvaras.

Innehåll

1. Inledning.....	1
1.1 Bakgrund	1
1.2 Syfte och frågeställningar.....	1
1.3 Avgränsning	2
1.4. Definitioner och centrala begrepp	2
1.5 Rörelsens benämning	3
2. Tidigare forskning.....	4
2.1 Radikalnationalistiska sociala rörelser	4
2.2 Politiskt våld.....	5
2.3 Politiskt våld och sociala rörelser.....	6
2.4 Kollektiv identitet och kollektivt handlande	8
2.5 Inställningar till våld	10
2.6 Mitt bidrag.....	11
3. Teoretiska perspektiv.....	12
3.1 Randall Collins mikro-teori om våld.....	12
3.2 Kollektiva identiteter.....	15
4. Metod och angreppssätt.....	19
4.1 Hermeneutik	19
4.2 Inramningsteori	19
4.3 Urval.....	20
4.4 Datainsamling och genomförande.....	22
4.5 Förförståelse	23
4.6 Etik och kritiska aspekter	23
5. Resultat.....	25
5.1 Organisationsbeskrivningar.....	25
5.2 Diagnostiska ramar.....	28
5.2.1 Problemet	28
5.2.2 Mål	29
5.2.3 Fiender.....	30

5.2.4 Förutsättningar	33
5.2.5 Grundsyn på våld	34
5.3 Prognostiska ramar	35
5.3.1 Tystnad	35
5.3.2 Politiskt våld.....	36
5.3.3 Aktiviteter.....	38
5.3.4 Självförsvar	39
5.4 Motiverande ramar	45
5.4.1 Den enda vägen - nu eller aldrig	45
5.4.2 Våld är naturligt	46
5.4.3 Offra dig för ett högre syfte.....	47
5.4.5 Gemenskap och lojalitet	47
5.4.6 Hierarki, belöning och bestraffning	49
6. Diskussion	50
6.1 Sammanfattning: En kollektiv syn på våld	51
6.1.1 Våld som naturligt.....	53
6.1.2 Våld som verktyg	54
6.1.3 Våld som självförsvar.....	54
6.1.4 Hotet om ytterligare våld.....	55
6.2 Våldets diskursiva dimension.....	55
6.3 Metodreflektion och förslag på vidare forskning	56
6.4 Avslutande kommentar	57
7. Referenser	58
8. Bilagor	64
Bilaga 1: Intervjuguide.....	64
Bilaga 2: Intervjuguide följdfrågor	65

1. Inledning

1.1 Bakgrund

De senaste åren har den radikalnationalistiska organisationen Nordiska Motståndsrörelsen fått allt större medial uppmärksamhet i Sverige. I november 2017 förbjöds organisationens finska gren med hänvisning till att deras verksamhet ansågs bryta mot såväl finsk lag som god sed samt att organisationen är ”våldsam och öppet rasistisk och man uppmanar och belönar våld” (SVT Nyheter, 2017). Uppgifter från SÄPO anger att individer inom radikala politiska miljöer är högre kriminellt belastade än andra individer i samma ålder (Ds 2014:4, s. 67–71) och inom den radikalnationalistiska miljön specifikt återfinns brottsrubriceringar som hatbrott, hets mot folkgrupp, grovt våld, hot och trakasserier. I Sverige begicks 555 våldsbrott med rasistiska / främlingsfientliga motiv år 2016 (Brottsförebyggande rådet, 2018).

Otaliga mediala reportage, statliga rapporter och vardagliga diskussioner behandlar dessa organisationer och en syn på våld tillskrivs dem ofta av dessa utomstående aktörer. I denna studie önskar jag ta del av förstahandsförklaringar på området, snarare än förlita mig på spekulativa skrivelser och samhällets allmänna bild av dessa samhällsgrupper. Jag tycker det är viktigt att försöka förstå drivkrafter och resonemang hos individer och grupper vars åsikter inte stämmer överens med ”mainstream-samhällets”. Min avsikt är att undvika att värdera politiska åsikter och ideologier utan istället fokusera på hur medlemmar i dessa grupper resonerar kring våld.

1.2 Syfte och frågeställningar

Syftet med denna studie är att undersöka och presentera en empiriskt välgrundad bild av inställningar till våld i radikalnationalistiska rörelser samt att undersöka hur dessa (re)konstrueras och upprätthålls inom organisationer. Jag ämnar göra detta genom att söka svaret på nedanstående frågeställningar:

1. Hur resonerar medlemmar av radikalnationalistiska rörelser kring våld?
2. Vilka kollektiva ramar används för att (re)konstruera inställningar till våld inom radikalnationalistiska rörelser?

På ett övergripande plan vill jag undersöka om och i så fall hur rörelsens (re)konstruktion av en kollektiv identitet hjälper dess aktörer att övervinna den konfrontativa spänning som Collins (2008) menar behöver övervinnas för att individer skall vara förmögna att använda sig av våld, något han menar går emot människans naturliga ”programmering”.

1.3 Avgränsning

Förklaringar till användning av våld har ibland sökts i socioekonomiska faktorer eller i teorier om auktoritära personligheter. Med förklaringar på individnivå är det dock lätt missa de interaktionella aspekterna av våld. Fokus för denna undersökning kommer ligga på organisationsnivå, eller mesonivå, med anledningen att jag önskar undersöka hur interaktion inom organisationer påverkar medlemmars inställning till våldsanvändning. I den mån makro- och mikroresonemang framkommer kommer dessa endast inkluderas i den mån de är relevanta för hur organisationerna ramar in ämnet våld. Mikroperspektivet kan till exempel komma att inkluderas i form av hur aktivister formas av organisationer och makroperspektivet kan inkluderas i den mån organisationers relation till andra samhällliga aktörer eller strukturer påverkar organisationernas inramning av våld. Detta upplägg behåller studiens fokus på organisationer utan att bortse från eventuell relevant information från andra analysnivåer.

Denna studie kommer bearbeta data från radikalnationalistiska organisationer som är verksamma i Sverige i skrivande stund. Nedstängda organisationer och organisationer som numera ingår i paraplyorganisationer kommer inte att studeras. Studiens nationella fokus ämnar ge studien ett tydligt fokus på den nuvarande politiska situationen här i Sverige och komparationer med andra länder kommer därför inte inkluderas.

I studier om våld har genusförklaringar, med fokus på manlighet och våld, tidigare haft en stor roll, något som också återfinns i forskning inriktad på radikalnationalism. Såvida denna typ av förklaringar inte framkommer i inramningsanalysen kommer dessa inte inkluderas. Anledningen till detta är att de, enligt min bedömning, inte tillför särskilt mycket till den del av sociala rörelser-forskningen som jag i denna undersökning främst utgår från, vilken snarare kräver interaktionella analyser.

1.4. Definitioner och centrala begrepp

Då denna studie till stor del ämnar undersöka inställningar till våld motiverat av ideologi och politiska resonemang har jag valt använda mig av begreppet *politiskt våld*, vilket av Bosi & Malthaner (2016, s. 439) definieras som fysiskt, psykologiskt och symboliskt användande av våld i syfte att åstadkomma en politisk och / eller social förändring (medvetet eller accidentiellt). Politiskt våld kan konkret uttrycka sig på många sätt, till exempel som slagsmål mellan politiska meningsmotståndare, kravaller, bombningar kidnappningar eller skada på egendom.

För att inkludera interaktionella förklaringar till hur radikalnationalistiska organisationer påverkar individers benägenhet till användning av detta politiska våld har jag valt att utgå från den gren av forskningen som berör *sociala rörelser*. Donatella della Porta (1995, s. 3) definierar en social rörelse som “[...] an organized and sustained effort of a collectivity of interrelated individuals, groups and organizations to promote or to resist social change with the use of public protest activities”. Wennerhag (2017) definierar sociala rörelser som informella nätverk mellan organisationer och individer som formas kring politiska, sociala eller kulturella konflikter och som hålls samman av en kollektiv identitet och gemensamma mål. Dessa mål är att genomdriva eller förhindra politiska, sociala och kulturella förändringar. Då institutionella metoder ofta är svårtillgängliga för sociala rörelser försöker de istället påverka allmänhetens åsikter och politiska beslut genom icke-institutionella metoder (ibid., s. 294–295). Områden som studeras inom sociala rörelser-forskning är bland annat mobilisering, resurser, hot, inramning, solidaritet och relationer med motståndare och allierade (Blee 2017, s. 4–6).

Genom ett fokus på politiskt våld och sociala rörelser kan vi se våldet i ett större perspektiv som förklarar hur individer påverkas av de rörelser inom vilka de agerar. På detta sätt analyseras inte våldsanvändningen som en från andra fenomen avskild process, utan som en del i ett större interaktionellt sammanhang, vilket (förhoppningsvis) höjer denna studies förklaringspotential.

1.5 Rörelsens benämning

Den undersökta rörelsen har inom forskningen benämnts på många olika sätt. Den i folkmun vanliga benämningen ”våldsbejakande extremism” är av flera anledningar olämplig att använda i en vetenskaplig analys. Ordet ”extremist” är med nödvändighet relativt till en uppfattning om vad som anses vara ”normalt” respektive ”onormalt”, vilket ger det en stigmatiserande innebörd som bör undvikas i vetenskapliga sammanhang (Sörbom & Wennerhag 2016). För att vara användbart behöver ett vetenskapligt begrepp kunna appliceras till andra sammanhang än det för tillfället undersökta och inte vara beroende av vad som, i en viss tid och på en viss plats, anses vara ”normalt” respektive ”onormalt”. Även ordet ”våldsbejakande” kommer undvikas då det är alltför svårdefinierat. Vad som anses vara våldsbejakande är alltför godtyckligt då i princip alla ideologier utom den rent radikalpacifistiska förespråkar någon form av våldsanvändning (militär, polisära ingripandet m.m.). Jag kommer även undvika formuleringen ”rasistiska sociala rörelser”, tidigare använt av bland annat Kathleen Blee (2013), då jag anser att ordet rasism är alltför starkt socialt stigmatiserat och därmed riskerar att leda till en känsloladdad debatt om det valda begreppet snarare än till en vetenskaplig diskussion grundad i empiri.

Vissa forskare har valt att använda de i folkmun väl använda begreppen högerextremism, högerpopulism, extremhöger och radikalhöger. Att placera organisationer inom dessa rörelser på högersidan av den klassiska politiska skalan är dock tvivelaktigt. Mattias Gardell (Gardell et al., 2017), argumenterar starkt för att de radikalnationalistiska rörelserna snarare ligger i mitten än till höger på den klassiska höger-vänster-skalan i svensk politik. Exempel på inslag av vänsterpolitik ligger i rörelsens syn på skatte- och fördelningsfrågor (statligt kontra privat ägande, skattefördelning etc.). Till skillnad från andra rörelser som förespråkar socio-ekonomisk "vänsterpolitik" kännetecknas dock den radikalnationalistiska rörelsen av att den är såväl nationalistisk och auktoritär, två egenskaper som anses vara klassiska "högeregenskaper".

Efter att ha förkastat felaktiga och vetenskapligt oanvändbara begrepp har jag valt att använda begreppet radikalnationalism. "Nationalism" syftar på det mål de flesta (om än inte alla) aktörer i rörelsen har om att bilda en homogen nationalstat. Att tanken om homogenitet och monokulturalism spelar en central roll i ideologin är vad som gör att begreppet får prefixet radikal (ibid., 2017). Mudde (2010) argumenterar för att begreppet radikal beskriver att en åsikt har utvecklats till att även medföra krav på stora samhälleliga förändringar.

1.6 Disposition

Initialt presenteras en sammanfattning av tidigare forskning som bedömts vara relevant för studien. Detta kapitel avslutas med en kort beskrivning av hur denna studie kan bidra till det aktuella forskningsområdet. Detta följs av en redogörelse för de sociologiska teorier denna studie utgår från: Randall Collins mikro-teori om våld samt teorier om kollektiv identitet. Efterkommande kapitel beskriver vilken metodologisk ansats som använts samt hur data har valts ut och bearbetats. Resultatdelen innehåller bearbetade data och följs av en diskussionsdel där dessa först sammanfattas och sedan återkopplas till tidigare forskning och teori.

2. Tidigare forskning

2.1 Radikalnationalistiska sociala rörelser

Begreppet radikal nationalism är relativt nytt för forskningsvärlden, men studier av dessa rörelser har bedrivits under andra benämningar. Kathleen Blee (2013, s. 1) har gjort studier på vad hon kallar "rasistiska sociala rörelser", vilka beskrivs som organiserade, kollektiva försök att skapa, bevara eller utöka rasunderbyggda makthierarkier. Rörelsernas verksamhet baseras på ideologiska idéer om att människor tillhör olika raser och att detta är ett oföränderligt faktum som skiljer sociala grupper från varandra. Rörelserna kämpar för den egna rasens överlevnad och överlägsenhet och genom att förse samhällsrelaterade problem och frågor med svar

grundade i rasskillnader lyckas de ofta attrahera en bred variation av anhängare. Mattias Gardell beskriver medlemmar av dessa rörelser som ”auktoritära monokulturalister som anser att social harmoni förutsätter homogenitet, där ’lika barn leka bäst’. ”Det handlar [...] om självdefinierade ’Sverigevänner’ som ”ställer sig upp” mot ’Sveriges fiender’.” (Gardell et al. 2017, s. 15–17). Många radikalnationalistiska rörelser är även antisemitiska. Antisemitiska radikalnationalistiska rörelser menar att västerländska regeringar och media är under kontroll av en judisk maktelit, ZOG, “Zionist Occupied Governments”, från vilken det vita samhället måste befria sig (Blee 2013, s. 2).

Jag vill tillägga att moderna forskare inte anser det biologiska rasbegreppet vara vetenskapligt användbart då de genom DNA-analyser konstaterat att den största delen av variationen i DNA finns mellan individer och inte mellan personer av olika härkomst. Det är också konstaterat att skillnader i hudfärg kommit till efter en lång tids anpassning till skilda miljöer och alltså inte grundar sig i att personer har olika genetiska ursprung. Det finns heller inga vetenskapliga belegg för en genetisk samverkan mellan utseende och intellekt (Daneholt et al., 2000; Keita et al.; 2004; Lewontin 1972).

Efter andra världskriget har de rasistiska ideologierna setts som illegitima och förkastliga, men under 2000-talet har de fått allt mer statligt inflytande i flera länder i Europa. Detta har skett genom att de rörelser som utgår från dessa ideologier bildat egna eller allierat sig med redan existerande politiska partier (Blee 2013, s. 2). En annan utveckling som skett under 2000-talet är att organisationer inom rörelsen allt oftare bedriver sin verksamhet i samarbete med nationalistiska organisationer i andra länder. Den grundläggande ideologin om homogenitet är överensstämmande mellan olika organisationer, men de olika organisationerna kan skilja sig från varandra genom till exempel huvudfokus och tillvägagångssätt. En punkt där organisationerna skiljer sig åt är i synen på mångkultur. Vissa grupper vill helt utrota andra ”raser” och andra förespråkar s.k. etnopluralism, en ideologi där man inte anser själva existensen av olika raser vara ett problem, utan det är mångkultur och så kallas ”rasblandning” som skall elimineras (Gardell et al. 2017, s. 16). Raser och kulturer bör enligt denna syn skiljas åt såväl socialt som geografiskt.

2.2 Politiskt våld

En uppdelning av politiskt våld kan analytiskt göras utifrån två dimensioner (della Porta 1995, s. 4). Den första dimensionen gäller våldets risknivå och delar upp våldsanvändning i högrisk- och lågriskvåld. Högriskaktivism innebär våldsanvändning som för aktivisten själv medför en

hög risk att drabbas av sociala, rättsliga konsekvenser eller fysiskt våld, medan lågriskvåld inte medför särskilt stor risk för sanktioner. Den andra dimensionen gäller huruvida våldet är organiserat eller spontant. Det organiserade våldet är av instrumentell art, det vill säga att det utförs i syfte att uppnå ett visst mål, medan det spontana våldet inte är planerat i förväg utan snarare är beroende av situationella faktorer. Det kan dock förekomma att aktörer är förberedda på att agera på ett visst sätt om en sådan situation skulle uppstå (ibid, s. 299–302).

Utefter dessa två dimensioner kan politiskt våld delas in i en typologi bestående av fyra kategorier (della Porta 1995, s. 4):

- Ospecialiserat våld (låg risk - spontant)
- Semimilitärt våld (låg risk - organiserat)
- Autonomt våld (hög risk - spontant)
- Underjordiskt, organiserat våld (hög risk - organiserat)

Blee visar att våld inom radikalnationalistiska rörelser oftast är av organiserad / instrumentell art, att det används för att uppnå ett särskilt mål (2013, s. 276) och att det oftast riktar sig mot deras upplevda motståndare (judar, rasminoriteter eller ”systemet”). En del av detta är vad Blee kallar performativt våld (performative violence), vilket är våld i med målsättningen att avskräcka motståndare och sammanfläta den egna gruppen i en gemensam kollektiv identitet. Även performativt våld kan placeras under kategorin organiserat våld, då det kan användas i för att skrämja en fiende eller framföra en politisk poäng.

2.3 Politiskt våld och sociala rörelser

I artikeln ”Research on Social Movements and Political Violence” (2008) sammanfattar Donatella della Porta den forskning som gjorts på området ”sociala rörelser och politiskt våld”, (som alltså kopplar samman de två huvudsakliga fenomenen i denna studie) i ett par centrala punkter. En del av de sammanfattade punkterna är högst relevanta för denna studie, medan andra främst kommer beskrivas nedan då de utgör en stor grund för forskningen på området.

Ett stort område inom forskning om politiskt våld och sociala rörelser är *våld som eskalerande handlingsrepertoarer*. En handlingsrepertoar är ”en uppsättning metoder sociala rörelser använder för politisk påverkan” (Wennerhag 2017, s. 295–298). Den handlingsrepertoar som finns inom en social rörelse har utvecklats utefter strategisk nytta, ideologi och lärdomar från rörelsens historia. Vilka handlingar som används varierar över tid och beror bland annat av rörelsens relation till andra aktörer, till exempel polisen eller meningsmotståndare. Exempel

på detta kan vara att fler demonstrationer äger rum om polisen bedömer dem som riskfria eller att en av motståndarna genomförd demonstration ökar viljan att synliggöra den egna rörelsen. Helt avgörande för vilka metoder som används är huruvida de är lagliga eller ej, samt om de anses socialt legitima. Aktörer anpassar hela tiden strategier efter varandra, till exempel anpassar polisen sina strategier utifrån hur sociala rörelser väljer att agera. Från rörelsernas sida är det vanligt att man vill utveckla nya handlingsrepertoarer som systemet ännu inte är anpassade efter. Målsättningen med detta kan till exempel vara att försvåra Polisens arbete.

Politiskt våld är en ganska ovanlig del av den medvetna, strategiska handlingsrepertoaren. En av de aspekter som avgör huruvida det används eller ej är vilka *politiska möjligheter* (political opportunities) en rörelse har. Politiska möjligheter beskriver en rörelses relation till staten och därmed också vilka möjligheter den har att lyckas med sitt mål på laglig väg. Enkelt beskrivet kan detta sammanfattas med att rörelser med begränsad tillgång till och inflytande i det rådande politiska systemet tenderar att använda mer våld, medan rörelser med stort inflytande tenderar att använda mindre våld då de har möjligheter att påverka den politiska situationen på andra sätt. En annan faktor som spelar in i huruvida en rörelse använder våld är hur pass stigmatiserad gruppen är i den allmänna diskursen (Caiani et al. 2012, s. 101–102). Stigmatiserade rörelser är mer benägna att använda våld än rörelser som anses socialt accepterade.

Radikaliseringsteorier undersöker de processer som leder till att tidigare icke-våldsamma människor anammar attityder där de stödjer och / eller använder sig av politiskt motiverat våld. På makronivå finns teorier om radikaliserings och politiska möjligheter och om organisationers relationer till andra aktörer. På mikronivå återfinns teorier om bakgrund och socioekonomiska faktorer. Bland människor som hyser en positiv inställning till våld är män, vita och unga överrepresenterade. Ett kausalt samband mellan dessa egenskaper och inställningar till våld kan dock inte påvisas då majoriteten av vita, unga män inte är positivt inställda till våld. Det finns en mängd möjliga förklaringar till varför dessa egenskaper är överrepresenterade bland radikaliserade, men dessa ligger utom ramen för denna studie. Intressant som bakgrund är dock att Borum (2010) sammanfattar den tidigare forskningens främsta förklaringsmodeller med att viktiga faktorer för en positiv inställning till våld är upplevd orättvisa / förnedring från systemet samt ett stort behov av identitet och tillhörighet. Wennerhag (2017) skriver även att en av de starkaste faktorerna som bidrar till radikaliserings är en så slumpmässig faktor som tillgänglighet, det vill säga huruvida man hamnar i kontakt med medlemmar av radikala rörelser eller inte. Oftast kommer människor i kontakt med radikala grupper av en slump (de hamnar i samma klass, fotbollslag, kompisgäng etc.) och sedan radikaliserar de i en växelverkansprocess

mellan stärkt vänskap och ideologi. Enbart ideologiska sympatier med en grupp räcker inte för att förklara aktivt engagemang, utan det krävs även social närhet till gruppen. Ofta börjar det med starka vänskapsband kring vilka ideologiska sympatier sedan byggs upp och stärks. (ibid., s. 301–314). Radikala miljöer är skickliga på att fostra och stärka en polariserande mentalitet, ett starkt vi-mot-dem-tänk. Detta gör att kommunikationen minskar mellan ingrupper och utgrupper (Myers 2008, s. 318), vilket ytterligare stärker det polariserande tänket. Genom gemensamma aktiviteter presenteras lite våld i taget och gradvis skapas en acceptans för våldsanvändning, våld som politiskt medel normaliseras (della Porta 1995, s. 161–164). Vergani et al. (2017) har gjort studier om vad som gör att vissa individer i en social rörelse radikaliseras och andra inte. Resultatet visar att individer med positiv attityd till våld tenderar att ha ensidiga och ”mindre sofistikerade” politiska åsikter samt är mindre professionellt engagerade i rörelsen än individer i samma rörelse som tar avstånd från våld.

Borum (2010) presenterar fyra egenskaper som är gemensamma för radikala rörelser, nämligen polarisering (uppdelning i ”vi” och ”dem”), ideologisk ”kompromisslöshet” (inställningen om sin ideologi som den enda sanna), hot (ständig påminnelse om att ”vi” är utsatta för yttre hot) och hat (gentemot ”dem”).

2.4 Kollektiv identitet och kollektivt handlande

I studier av sociala rörelsers användning av våld är det viktigt att förstå hur medlemmar i dessa grupper ser på sig själva och på den egna organisationen. Inom den radikalnationalistiska rörelsen finns visserligen ett flertal olika organisationer och grenar, men forskning visar att den kollektiva identiteten är relativt överensstämmande över dessa gränser. Den radikalnationalistiska identiteten kan delas upp i två huvudsakliga grenar (Caiani et al., 2012), en politiskt inriktad neo-fascistisk gren och en mer emotionellt inriktad, subkulturell gren. Dessa två grenar har något olika fokus, den förstnämnda har ett större fokus på ideologi och politisk framgång och är således något mer taktisk medan den senare är mer utåtagerande och har ett större fokus på handling. Den generella bilden av den egna gruppen är dock densamma för de två grenarna och behöver enligt Caiani et al. inte analyseras som olika rörelser/grupper.

Radikalnationalismens ideologiska grund har uppkommit genom en ambivalent kamp mellan traditionalism och futurism, anti-kapitalism och antiklass-diskurser, auktoritarism och uppror, ordning och revolution och på senare tid antisemitism och islamofobi. Forskare på området har uppmärksammat den radikalnationalistiska rörelsens skickliga sätt att utnyttja det missnöje som finns hos de som socioekonomiskt har förlorat på globaliseringen. Genom att ge ideologiska

svar på samtida, upplevda hot har de lyckats få en bred grupp människor att engagera sig i deras namn. Svar på samtidens upplevda problem ges med hänvisning till anti-modernism, rasism, anti-kapitalism och auktoritet. Moderniseringen beskrivs som en fiende mot vilken det västerländska folket måste försvara sig genom att bevara och i vissa fall återgå till ett traditionellt leverne. En aspekt av moderniteten som rörelsen förkastar är de moderna moraliska ”påfund” som utgörs av olika gruppers krav på fri- och rättigheter (t ex kvinnorörelsen och medborgarrättsrörelsen). Rasismen är en reaktion på globaliseringen och bygger på tanken om en homogen stat. Anti-kapitalismen bygger på att samhällets politiska och ekonomiska elit är nationsförrädare och att en slags exklusivistisk välfärd bör införas där ”fiender” och ”främlingar” inte skall inkluderas. Den sista ideologiska hörnstenen som används för att ge svar på modernitetens problem är förespråkandet av en auktoritärt uppbyggd hierarki där en heroisk elit bör ha makten (ibid., s. 6, 208).

I en kvalitativ analys av uttalanden från organisationer inom radikalnationalistiska rörelser fann Caiani et al. att 40% av alla analyserade uttalanden var självrefererande. Att uttala sig om den egna gruppen är ett sätt att förmedla en kollektiv självbild till aktörer inom och utanför rörelsen. Exempel på vad som förmedlas är rörelsens mål och medel, vilka är av största vikt för vilka handlingsrepertoarer som kommer väljas. Radikalnationalistiska rörelser definierar sig i hög grad genom sina handlingar och genom det uppdrag de har tillskrivit sig. De presenterar ett problem med sig själva som lösning, som traditionens och gemenskapens beskyddare i en tid av skenande utveckling. De skall skydda ”folket” mot globalisering, mångkulturen och modernitetens problematik genom att handla när andra bara pratar. De förser sina sympatisörer med en romantiserad bild av en naturlig samhörighet, men också genom en revolutionär bild av starka aktörer, förmögna att besegra det nuvarande systemet. En revolution är den enda möjliga vägen om man inte vill förlora sig i en socialt apokalyptisk avgrund och rörelsen presenterar sig som de som kommer få till denna förändring. En näst intill militärisk anda byggs upp, som innefattar en intern, kollektiv uppfattning av verkligheten och identiteten. (ibid., s. 121–124, 130–131). De stärker denna identitet genom att presentera sig som en tätt sammansvetsad grupp där man tar hand om varandra och skyddar varandra i en kollektiv gemenskap. Den kollektiva identiteten sammanfattas i fyra punkter (ibid., s. 122–123), där de anser sig vara...:

1. ... lösningen på de omfattande samhällsliga problemen.
2. ... en aktiv, hårt jobbande rörelse som kräver aktivt handlande.
3. ... en nationalistisk rörelse som värdesätter gemenskap, nation och samhörighet.
4. ... en rörelse vars mål är att besegra det sociala och politiska systemet genom revolution.

Denna kollektiva identitet har till stor del byggts upp genom narrativ om ”den vita rasens” risk för utrotning då ”icke-vita” kvinnor föder allt fler barn medan västvärldens kvinnor föder allt färre. De presenterar sig som en politisk och social minoritet som motarbetas av systemet och som även är offer för en judisk konspiration. Utöver budskap som syftar till att värva sympatisörer och stärka kollektiv identitet finns också budskap vars mål är att avskräcka ”fiender”. Exempel på detta är att motståndare avhumaniseras och beskrivs som monster eller djur. Ett annat exempel är hur de berättar om tidigare våldsamt handlande (lynchning, andra världskrigets koncentrationsläger m.m.) (Blee 2017, s. 6.).

2.5 Inställningar till våld

Gällande aktörernas egna inställningar till våld finns inte mycket tidigare forskning. Castelli & Froio (2014) redogör för den italienska fascistiska gruppen CasaPounds relation till politiskt våld, med en förhoppning om att kunna utröna hur politiskt våld påverkar radikala gruppers identitetsskapande. Med data från djupintervjuer och deltagande observationer i protester och aktiviteter har författarna undersökt hur politiskt våld ramas in i politisk diskurs och vilken roll våldet har i skapandet av gruppens kollektiva identitet. Studiens resultat presenteras i tre dimensioner:

Den diskursiva dimensionen (ibid., s. 162–164) behandlar hur organisationen uttrycker sig utåt, gentemot andra aktörer, och hur detta förhåller sig till deras interna resonemang. Castelli & Froio beskriver en ständig avvägning mellan legitimering och synlighet i dessa rörelser. De måste verka laglydiga utåt för att förbli en laglig organisation, men de behöver också väcka uppmärksamhet för att kunna värva nya medlemmar och sprida sitt budskap. Då diskursiva möjligheter krymper utvecklar rörelserna en vana att uttrycka sig på ett sätt som visar på laglydnad, oavsett om dessa uttalanden stämmer överens med deras faktiska agerande eller ej.

CasaPound’s collective position on violence, therefore, has to come to terms with two opposing forces: on the one hand, the necessity of protecting the movement’s external credibility, which would require a full and uncontroversial rejection of violence; and on the other the ideas and rhetoric of Italian Fascism, which build upon a number of inherently violent elements [...]. (ibid., s. 163)

Resultatet av detta är att organisationens fokus har förflyttats från dem själva som utförare av politiskt våld till sig själva som offer för detsamma, en utgångspunkt utifrån vilken det våld de använder är ett motstånd mot externa aktörers felaktiga agerande. Våld rättfärdigas nu som en nödvändighet för organisationens överlevnad och för bevarandet av deras rätt att uttrycka

politiska åsikter. Då de måste vara redo när de blir angripna eller utsatta för hot och medlemmarna tränar både fysiskt och mentalt för att kunna bemöta detta hot.

Den estetiska dimensionen (ibid., s. 164–166) sprider genom grova och blodiga bilder, låttexter m.m. en romantiserad bild av våld som en revolutionär förändrande kraft som kan användas i kampen för ett nytt samhälle. Även i intervjuer används ett våldsförskönande narrativ och ett närmast militäriskt språk. Kamrater och ledare i organisationen talas om som soldater eller bröder och kampen skall föras med svärd och sköld. Även definitiva narrativ om att ”aldrig ge upp” och ”kämpa till sista blodsdroppen” används. Trots att våldsanvändning utåt endast motiveras med självförsvaret ramar händelser innefattande våldsanvändning in som heroiska handlingar där aktören har försvarat sina kamrater eller det gemensamma målet. Hur det talas om våldsamma aktioner fungerar som lärdomar till medlemmar om vilka egenskaper som värdesätts inom organisationen.

Den identitetsbyggande dimensionen (ibid., s. 166–167) beskriver den del våld har i att bygga en kollektiv identitet. Våld har, genom att bygga upp en militant känsla av kamratskap och respekt mellan organisationers medlemmar, visat sig vara en viktig del i den identitetsbyggande processen. I Castelli & Froio redogör för en syn på kroppen som något som den dominanta kulturen har tagit makten över och som måste tas tillbaka. Genom gemensamma fysiska aktiviteter blir den egna kroppen symboliskt sammankopplad med den kollektiva enheten den egna gruppen utgör, vilket konkret visar sig genom att medlemmar av radikalnationalistiska grupper tränas i kampsport och att gym ofta används som rekryteringsplats. Våldsamma aktiviteter är en central del i CasaPounds identitetsskapande.

2.6 Mitt bidrag

Radikalnationalistiska rörelser har tidigare beforskats genom makroteorier som nedbrytningsteorier (breakdown theories), politiskt missnöje och genom mikroteorier om auktoritära personligheter samt psykologiska och socioekonomiska problem på mikronivå. Alla dessa är relevanta för studiet av rörelserna, men riktningen på de kausala sambanden mellan makro- och mikroförklaringar förblir oklara. Värderingar kan utifrån resultaten av dessa studier vara förklaringar på beteenden, men de kan lika gärna vara resultatet av beteenden. För att bringa klarhet i vad som orsakar vad krävs studier på mesonivå, närmre bestämt en analys av hur organisationer påverkar värderingar och handling.

Om vi vänder på resonemanget och istället för att se vad som saknas i studiet av radikalnationalistiska rörelser kollar på vad som saknas i social rörelse-forskning så kan vi se

att det inom detta forskningsfält inte bedrivits särskilt mycket forskning kring just dessa rörelser. Den här studiens fokus kan förhoppningsvis utveckla kopplingen mellan dessa två forskningsområden och utveckla en gemensam referensram för politiskt våld oavsett ideologi. Ytterligare ett område på vilket denna undersökning kan bidra är genom att undersöka de i dagens läge högst oklara gränserna för den kollektiva identiteten, vilket kan göras genom att titta på vad som är gemensamt för hela rörelsen och vad som skiljer sig åt mellan medlemmarna.

Fokus på politiskt våld inom studier av sociala rörelser är relativt vanligt, men här bidrar jag med aktörernas egna perspektiv och inställningar till våld. Undersökningar på området är ovanliga, framför allt i Sverige, och här finns en vetenskaplig lucka jag hoppas kunna hjälpa till att fylla. Gällande formandet av värderingar i dessa sociala rörelser finns dock en del forskning, vilket ger min uppsats en bra grund att stå på då mitt mer specifika fokus på de interna resonemangen kan bidra med någonting nytt (Caiani et al. 2012, s. 6–9).

Ytterligare ett bidrag denna undersökning kan komma med är ett svenskt fokus. Majoriteten av forskningen på området kommer från andra länder och saknar därför ett specifikt fokus på det aktuella politiska läget här samt det som är specifikt för organisationer som är verksamma i Sverige.

3. Teoretiska perspektiv

3.1 Randall Collins mikro-teori om våld

Fokus i Collins bok *Violence: A Micro-Sociological Theory* (2008) ligger på situationella och interaktionella aspekters betydelse för våldets uppkomst. Genom omfattande empiriska studier av foton, videor, studentrapporter, säkerhets- och poliskameror, intervjuer, statistik och direkta observationer som jämfört över olika typer av våldssituationer har Collins gjort ett försök att, utifrån de mönster han funnit, generera en generell teori om våld som situationell process (ibid., s. 3–10, 30–32). Syftet med teorin är att påvisa de interaktionella processer som leder fram till användning av våld.

Collins beskriver hur populärkulturella skildringar av våld målar upp en idealiserad och standardiserad bild som inte alls stämmer överens med den verklighet han har upptäckt i sin forskning (ibid., s. 10–19). Han beskriver hur också återberättelser av våldsamma situationer är fyllda med myter, klichéer och socialt förutbestämda fraser. Genom empiriska bevis har Collins motbevisat ett antal myter, av vilka jag nedan ger två exempel.

Den första myt Collins anser sig ha motbevisat är den om att våld är ”smittsamt” (ibid., s. 11). I filmer och TV visas ofta hur en våldsamt situation eskalerar och får allt fler människor att lägga sig i situationen, medan verkligheten visar att förbipasserande i de allra flesta våldsamma situationer backar undan. Ett undantag relevant för denna studie är när två antagonistiska grupper, med tydliga grupptillhörigheter, möter varandra (till exempel i en konfrontation i samband med demonstrationer). Då kan individer trigga varandra med hjälp av den höga nivå av social organisation som dessa grupper har utvecklat. Jag återkommer senare till dessa situationer. En andra myt som Collins motbevisar är att slagsmål och våldsamtigheter pågår under en lång tid. Ett slagsmål eller en så kallad eldstrid kan på film förlängas till så lång tid som en halvtimme, medan en motsvarande händelse i verkligheten oftast inte tar mer än ett kort ögonblick. I verkligheten handlar det oftast om ett slag eller ett skott, inte om serier av händelser som sträcker sig över längre tidsperioder.

Med omfattande empiriska data motbevisar Collins dessa myter. Han motbevisar även den vanligt förekommande uppfattningen om att våldsamt främst kan förklaras av bakgrundsfaktorer som till exempel biologi, fattigdom, uppväxt och kultur. Det finns visserligen samband mellan bakgrundsfaktorer och våldsamt användning, men det kan av flera anledningar uteslutas att denna typ av faktorer är *orsaken* till våldet. Alla unga män använder inte våld, vilket vore fallet om dessa bakgrundsfaktorer vore våldets orsak. Om så vore fallet skulle det inte heller förekomma våldsamt användning hos andra sociala grupper, vilket det gör. En annan anledning till att bakgrundsfaktorer kan uteslutas som orsaken till våldsamt användning är att människor som begår våldshandlingar inte gör det hela tiden. Slutligen är denna typ av generaliseringar inte gällande för alla *typer* av våld (ibid., s. 1–3, 20–25). Av samma anledningar kan man utesluta att våldshandling direkt orsakas av angivna motiv (ibid., s. 337–369). Att ha ett motiv, eller ett mål, betyder inte att man brukar våld för att uppnå det. Utöver detta visar Collins undersökning att motiveringen ofta formuleras först efter att en konflikt hettat till. Han beskriver det som om motivet snarare är en del av själva situationen än orsaken bakom den.

Så om våld inte förklaras av kön, kultur och social bakgrund, och inte heller av dess motiv, hur förklaras det då? Enligt Collins mikroteori är det i situation och interaktion man skall söka förklaringen. I en tidigare bok, *Interaction Ritual Chains* (Collins, 2004), förklaras att vi människor är ”programmerade” (hard wired) till att i interaktion med varandra ingå i ett gemensamt emotionellt samspel, under vilket vi söker gemensamma kognitiva tolkningar av situationen (Collins 2008, s. 26). Vad som händer i en antagonistisk interaktion är att detta

samspel inte fungerar och det uppstår vad Collins kallar *konfronterande spänning* (confrontational tension) eller *rädsla* (om situationen är intensiv). Det handlar inte om rädsla för att bli skadad, vilket man skulle kunna tro, utan om rädsla för den antagonistiska situationen i sig (ibid., s. 76). Den konfrontativa spänningen är en gemensam upplevelse mellan närvarande parter och är något som tidsmässigt uppstår i den aktuella situationen. Collins teori om våld är alltså att en konflikt inte uppstår hos en individ eller inom en kultur, utan i den direkta interaktionen mellan två (eller flera) parter som delar en emotionell tolkning av en situation.

Hur denna konfronterande spänning och rädsla hanteras är vad som avgör om våld uppstår och i så fall hur det kommer se ut. Våld är fruktansvärt svårt att utöva och endast ett fåtal personer klarar av att gå emot vår hjärnas ”programmering” om att söka ett emotionellt samspel. (ibid., s. 19–20). De allra flesta löser situationen genom att backa ur den och om våld faktiskt uppstår är det oftast vad Collins kallas ”inkompetent våld” (klumpigt och med många missar), men det finns en ”våldsamt elit” som genom inlärd teknik hanterar den uppstådda spänningen/rädslan, går framåt istället för bakåt och utför ”kompetent våld”. I denna grupp kan vi se s.k. *actions seekers* (ibid., s. 375) som frivilligt anmäler sig till riskfyllda uppdrag och oftast står längst fram i ledet under antagonistisk interaktion. De tekniker som denna elit använder sig av har till stor del framkommit genom social organisering. Utan social organisering skulle människan fly från våldsamma och riskfyllda situationer, men genom kollektiva metoder för hantering av spänning och rädsla har vår kapacitet till våld historiskt ökat. Det tydligaste exemplet på denna organisering är hur militären använder metoder som gör att våld känns mindre obehagligt för den som utför det (långdistansvapen, socialt och fysiskt avstånd, auktoriteter, psykologisk träning m.m.) (ibid., s. 28–29). En annan aspekt av hur social organisering påverkar benägenheten till våldsanvändning är hur en gemensam kollektiv identitet kan hjälpa aktörer att stärka varandra i sina strategier för att överkomma konfrontativ spänning (ibid., s. 236).

För att våld skall uppstå krävs att en part är ”stark” och den andra ”svag”, att det uppstår en slags obalans i interaktionen. Så länge båda sidorna är jämna och det skulle vara oklart vem som skulle vinna en fysisk konfrontation uppstår sällan en våldsamt situation. Om en part däremot plötsligt hamnar i en emotionellt underlägsen situation (t ex numerärt eller i vapentillgång) uppstår ett interaktionellt ”vakuum” som behöver fyllas, en möjlighet för den andra parten att springa framåt istället för att fly.

När detta sker efter en lång uppbyggnad av konfronterande spänning/rädsla kan det sluta med att den starkare parten hamnar i en så kallad *forward panic*, en slags våldets klimax. Detta är

enligt Collins den farligaste av alla sociala situationer och den som oftast orsakar övervåld. En forward panic sker när en under lång tid uppbyggd spänning p.g.a. rätt situationella förutsättningar exploderar i ett emotionellt rus. Den våldsamma aktören kan i detta läge agera som denne aldrig hade gjort annars och är tillfälligt omöjlig att stoppa. Aktören fastnar här i våldets rus och kommer fortsätta slå tills adrenalinnivån sjunker. Forward panic kan ske i grupsituationer, när situationens motparter triggas varandra, och är vanligt i demonstrationer som spårar ur (både från demonstranternas håll, men även från polisens). Oftast händer detta bara i fall då de antagonistiska parterna består av redan starka grupperingar med en kollektiv identitet och starka emotionella band (ibid., s. 236). Som sagt krävs också rätt situationella förutsättningar för att en forward panic skall uppstå. Så länge två lika starka parter står mot varandra kommer våldssituationen inte uppstå, utan det krävs att en part är stark och den andra svag, att det inte är någon tvekan om vem som kommer sluta som vinnare (ibid., s. 121–128).

En annan situationell faktor som kan framkalla våld är beteendet hos den omgivande publiken (ibid., s. 413–429). Om det finns en starkt intresserad publik som hejar på och hoppas på en fight och de deltagande inte har möjlighet att backa med respekten i behåll skulle de kunna drivas till våldsanvändning och till och med forward panic även om de inte hade hamnat där på egen hand. När ett bråk väl har uppstått tenderar dock publiken att backa och hålla sig undan.

Trots att fokus för denna studie ligger på mesonivå kommer den genomföras mot bakgrund av denna teori om våld på mikronivå. Randall Collins teori utgår i likhet med aktuell studie från interaktion och kommer användas för att etablera en grund i vår förståelse av våld som någonting som inte kommer lättvindigt utan som kräver mycket av en människa. Collins teori tillför intressanta aspekter gällande hur en rörelses inramning av våld kan förse medlemmar med verktyg för att hantera den konfronterande spänning han menar utgör en nödvändig tröskel som måste övervinnas för att en våldsamt situation skall kunna uppstå. Med hjälp av dessa verktyg kan aktörer överstiga den naturliga barriär mot våldsanvändning Collins beskriver.

3.2 Kollektiva identiteter

Kollektiv identitet är en delad känsla av samhörighet, en kollektiv vi-känsla som sammanbinder medlemmar av en grupp i en gemensam uppfattning av vad den egna gruppen är, vad den gör och var den borde göra (Snow 2001, s. 2213). Den kollektiva identiteten förser medlemmar av en grupp med gemensamma egenskaper, attityder och erfarenheter som gör att de upplever sig som en sammanhängande enhet. Denna vi-känsla bygger på en kollektiv uppfattning av verkligheten, av situation och omvärld, av historia, nutid och framtid (Jämte et al. kommande).

Det varierar huruvida denna uppfattning bygger på verklighet eller om den är imaginär. Utöver att den kollektiva identiteten hjälper individer att identifiera den egna gruppen är en viktig uppgift att den även särskiljer den egna gruppen från andra grupper. Identiteten innefattar även hur en grupp identifieras av utomstående.

Den kollektiva identiteten är produkten av den process som kallas identitetsarbete (identity work) (Snow 2001, s. 2216). Inom sociala rörelser-forskning råder oenighet om huruvida det är processen eller produkten som bör studeras. Jag ämnar behandla båda aspekterna då det i mitt syfte ingår att undersöka såväl den samtida identiteten (produkten) och hur denna uppkom och omformas (processen). Nedan redogörs för tre huvudsakliga komponenter som utgör den kollektiva identitetens dynamik.

Gränsdragningsarbete (boundary work) (Taylor & Whittier 1992, s. 111–114) är en av de viktigaste processerna när det gäller konstruktionen av en kollektiv identitet. En social rörelse är oftast oppositionell i förhållande till en dominerande, mer allmänt accepterad, kultur vilken anses vara förtryckande eller illegitim. En oppositionell grupp måste ständigt differentiera sig från denna ”mainstream-kultur” för att upprätthålla sin egen. Den egna identiteten konkretiseras och upprätthålls genom ett gemensamt språkbruk, gemensamma ritualer, praktiker, värderingar och symboliska framställningar som till exempel estetiska uttryck och livsstilsval (Flesher Fominaya, 2010). Medlemmar av en specifik grupp kan till exempel visa sin samhörighet, och samtidigt särskilja sig från andra grupper, genom att ha samma typ av kläder, lyssna på samma typ av musik eller uttrycka samma åsikter. Både inom den egna gruppen och i interaktionen med/förhållandet till andra grupper är det lika viktigt att visa vilken grupp man tillhör som vilken man distanserar sig från.

Den andra komponenten som utgör som utgör den kollektiva identitetens dynamik är *medvetenhet* (consciousness) om ens grupptillhörighet och vad den innebär (till exempel i relationen till andra grupper och till samhället) (Van Stekelenburg 2013, s. 2). Denna medvetenhet uppstår genom det kontinuerliga sökandet efter det gemensamma och efter vad som skiljer en från det dominerande samhället. Genom diskurser, skrifter, dokument m.m. formas och upprätthålls denna medvetenhet hos individen tills den är en självklar del av dennes vardagsliv.

Den tredje komponenten, *identitetsarbetet*, är alltså den process genom vilken den kollektiva identiteten framkommer. Identiteten är alltså inte är stabil och oföränderlig, utan under ständig bearbetning och omkonstruktion inom den egna gruppen och i dess relation till andra grupper.

Taylor & Whittier (1992, s. 117–121) beskriver denna process som en gradvis förändring i synen på gruppen, vilken uppstår i en växelverkansprocess mellan identitet och handling.

Det som ger sociala rörelser politisk relevans är att de ger strukturella, systemiska och kulturella förklaringar på de orättvisor och problem de anser sig vara utsatta för, snarare än att tillskriva dessa individuella eller personliga förklaringar. Den kollektiva identiteten transformerar individer till kollektiva politiska aktörer, även när det gäller inställningar till våld (della Porta 1995, s. 201–206). Della Porta gör en djupdykning i hur kollektiv identitet hjälper en social rörelse att radikalisera individer och få dem att anamma våldsbejakande attityder.

Även om sociala kontakter till en början uppkommer via tillfälligheter (samma skola, jobb, hobby etc.) så finns omständigheter som påverkar hur stort genomslag de nya kontakternas påverkan har. Utöver de tre dynamiska aspekter som beskrivits ovan betonas här de emotionella aspekterna av kollektiv identitet. För fortsatt engagemang i en social rörelse krävs positiva upplevelser av den aktivism man deltar i. Ett positivt emotionellt band är viktigt för att upprätthålla en rörelse i tider av motgångar (Flesher Fominaya 2010, s. 395). En negativ emotionell upplevelse kan släcka engagemanget hos den mest engagerade individ. Något som tydliggör detta emotionella band mellan rörelse och individ är att medlemmar ofta benämner sin rörelse/organisation som ”familj” (della Porta 1995, s. 152).

Vänskapsband knyts och kollektiv identitet skapas i en växelverkansprocess inom vilken de båda stärks. Genom att förse individer med ideologiska, politiska och emotionella argument för kollektiv handling förser gruppen individen med möjliga handlingsrepertoarer. Vänskap och politik stärker varandra och därmed också den kollektiva identiteten. Ju djupare man går i denna spiral, desto mer avskärmar sig gruppen från omvärlden och utomståendes argument och resonemang. I det mest radikala skedet filtreras all information genom gruppen som nu är en stor del i att definiera ”verkligheten utanför”.

“After joining a movement, the individual becomes increasingly devoted to political activity, eventually to the exclusion of all other activities. Members adopt the values and goals of the movement as their own, develop a sense of belonging, and come to define themselves first of all as movement activists. Thus the individual yields up part of his or her personal identity to the collective identity of the movement.” (ibid., s. 205–206)

Hur förhåller sig den individuella identiteten till den kollektiva? Hur hanteras den konflikt som uppstår om dessa två inte stämmer överens? Van Stekelenburg (2013, s. 2) förser oss med

begreppet *identitetsstrategier* (identity strategies) för att analysera detta. Hon beskriver dessa som strategier en individ kan använda för att åsidosätta den individuella identiteten till förmån för den kollektiva. Snow (2001, s. 2216–2217) förser oss med två relevanta exempel på sådana strategier. *Identitetskonvergens* (identity convergence) är vad som sker då den individuella identiteten stämmer överens med den kollektiva och dessa två smälter samman. Denna variant är relativt oproblematisk. *Identitetskonstruktion* (identity construction) sker då dessa identiteter inte stämmer överens med varandra utan måste omkonstrueras för att bli kompatibla. Inom sociala rörelser sker detta ofta genom individens deltagande i aktioner. Gemensamma upplevelser och en gemensam konstruktion av dessa är ett led i att omkonstruera identiteten och låta den närma sig gruppens. Detta kan ske genom att förändra hierarkin hos sina multipla identiteter så att den kollektiva får mer plats än den individuella (identity amplification), genom att slå samman flera tidigare identiteter tills de stämmer överens med den kollektiva (identity consolidation), genom att utvidga den individuella identiteten tills den omfattar allt vad den kollektiva innebär (identity extension) eller genom att förändra sin identitet till den grad att man upplever sig som en helt annan person än innan.

Teorin om kollektiva identiteter kompletterar Collins mikro teori genom att behandla individers syn på sig själva i en grupp samt de mekanismer genom vilka medlemmar påverkar varandra och stärker en känsla av gemenskap, vilket är avgörande för hur de hanterar en eventuell antagonistisk situation. Då gemenskap är en stor del av radikalnationalistiska rörelser är det viktigt att utröna hur denna gemenskap ser ut samt hur den uppstår. Med hjälp av denna teori ämnar jag undersöka det gemensamma i medlemmars syn på våld och hur de tillsammans stärker denna och gör den till en del av sin identitet. Viktigt är dock också att lyfta fram det som *inte* är gemensamt, att utröna gränserna för de funna kollektiva identiteterna genom att även fokusera på skillnader mellan medlemmar.

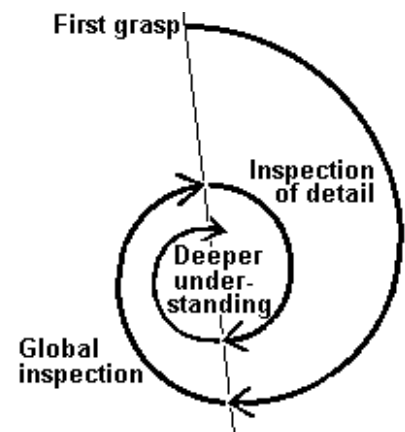
Med ett gemensamt fokus på interaktion, men med olika huvudområden och analysnivåer bör dessa teorier ge en god teoretisk bakgrund för att angripa det undersökta fenomenet om synen på våld inom radikalnationalistiska sociala miljöer. Tanken är att undersöka hur den radikalnationalistiska rörelsen (re)konstruerar en kollektiv syn på våld som hjälper dess medlemmar att övervinna den konfrontativa spänning som Collins menar behöver övervinnas för att en våldssituation skall uppstå.

4. Metod och angreppssätt

För att undvika en filosofisk och spekulativ studie har jag valt att anta en pragmatisk epistemologisk utgångspunkt för denna undersökning. John Levi Martin skriver att då vi aldrig kommer veta hur verkligheten ser ut *i sig* bör vi för forskningsnyttans skull studera den verklighet vi erfar och orienterar oss i (Martin, 2015). För att undersöka denna upplevda verklighet har jag använt mig av metodologisk triangulering gällande både datainsamling och analysmetod. Triangulering är ett tillvägagångssätt där flera metoder kombineras och genom vilken man kan upptäcka och täcka upp för eventuella fel och brister som en enskild metod för med sig, och därmed stärka undersökningens validitet. På detta sätt kan man komma åt fler analytiska dimensioner vilket är av epistemologisk nytta då det minskar distansen mellan metod och ontologi (della Porta 2014 s. 67–68, 72–72). Denna studie är grundad i en hermeneutisk förståelsegrund som konkretiserats genom inramningsteori (framing theory).

4.1 Hermeneutik

Hermeneutiken kommer användas som kunskapsteoretisk ansats för denna studie. En utgångspunkt inom hermeneutiken är förnekelsen av en objektiv sanning och fokus ligger därför på en utökad *förståelse* av ett fenomen snarare än en förklaring (Ödman 2007, s. 25–26). Metodologiskt undersöks ett studieobjekt genom en dialektisk process mellan tolkning och förståelse. Ett område studeras först översiktligt mot bakgrund av forskarens förförståelse för att sedan inkludera allt fler detaljer ju närmre huvudtolkningen man kommer. Jag kommer alltså inte använda hermeneutiken som konkret analysverktyg, till detta används istället inramningsteori.

Den hermeneutiska tolkningsprocessen

4.2 Inramningsteori

För att fånga hur organisationer konstruerar och upprätthåller en kollektiv identitet, och därmed en gemensam syn på våld, analyseras data i denna undersökning genom en inom sociala rörelser-forskning väl använd teori, nämligen inramningsteorin (framing theory), vilken är inspirerad av hermeneutiken (della Porta 2014, s. 196).

Inramning är ett sätt att konstruera och kommunicera sin verklighet, ett sätt att få människor att uppfatta sin verklighet likadant och på så sätt forma människors kollektiva beteende. Ramarna förser en rörelses medlemmar med en nödvändig bakgrund mot vilken de kan tolka sina erfarenheter (Caiani et al. 2012, s. 13–14). Ramar konstrueras till viss del av en rörelses

ledarskikt, men även övriga medlemmar skapar och upprätthåller ramar i en kontinuerlig, interaktiv process (Snow 2013, s. 1).

Inom sociala rörelser sker inramningsprocessen främst på tre sätt (ibid., s. 1): För det första *fokuserar* ramar medlemmars uppmärksamhet genom att framställa vissa saker som viktiga och vissa som oviktiga. För det andra består inramningen av *artikulerande* mekanismer som knyter ihop vissa fenomen, tankar och ideologier inom samma ram, medan andra lämnas utanför. Alla händelser går att tolkas, denna mekanism gör att en version berättas snarare än en annan. Till sist har också ramarna en *omvandlande* funktion. Med detta menas att företeelser och tolkningar rekonstrueras på så sätt att de står i enlighet med organisationens mål / ideologi.

Ett *kollektivt ramverk* (collective action frames) är inramningsprocessens produkt, vilken består av relativt överensstämmande tolkningar och uppfattningar vilka möjliggör mobilisering, motivering och legitimering av de aktiviteter och ideologier som förespråkas inom rörelsen. Det kollektiva ramverket utgörs av tre dimensioner, vilka tillsammans kommer utgöra grunden för denna undersökning: *Diagnostisk inramning* (diagnostic framing) ramar in ett socialt fenomen som ett problem och målar upp en fiende genom att peka ut en annan part som ansvarig för detta. Genom *prognostisk inramning* (prognostic framing) föreslås en lösning på problemet och ett tillvägagångssätt för att nå denna lösning. *Motiverande inramning* (motivational framing) är ett sätt att få folk att faktiskt agera och göra det i rörelsens namn.

Sammanfattningsvis kan konstateras att begreppet inramning fångar den meningsskapande process där rörelseaktiva, genom interaktion, arbetar för att identifiera och formulera upplevelser av problem, lokalisera orsaker och ansvariga, hitta lösningsförslag och handlingsstrategier, skissera alternativa mål och visioner och utforma tydliga motiverande argument i syfte att mobilisera stöd och aktivitet. (Jämte 2013, s. 127)

Ytterligare ett relevant begrepp inom inramningsteori är *ramdispyter*, vilket är när det råder oenighet kring ramverket inom en rörelse. Detta kan uppstå om organisationer inom en rörelse är oeniga om ramverkets grundläggande beståndsdelar, till exempel om vilka som är rörelsens huvudsakliga mål eller främsta fiende (Jämte 2013, s. 124).

4.3 Urval

Urvalet i denna studie är en kombination av ett intensitetsurval och ett tillgänglighetsurval. Inom ramarna för vilken information som har funnits tillgänglig har den data valts ut som

rimligen bör tillföra mest information till studien. Praktiskt har detta skett i ett snöbollsurval där en källa har lett till en annan (Bryman, 2002).

Mattias Gardell benämner den radikalnationalistiska rörelsen som ett komplext landskap av individer, organisationer, kompisgäng och aktionsgrupper, vilkas sammansättning förändras över tid (Mänskliga Rättighetsdagarna, 2018). Som sagt är detta en studie av radikala organisationer som är aktiva i Sverige idag. De flesta organisationer som kan räknas till denna grupp har under de senaste decennierna samlats under paraplyorganisationen Nordiska Motståndsrörelsen (NMR), vilken därför kommer vara den huvudsakliga källan till information. Jag har utöver detta samlat information från aktionsgruppen Nordisk Ungdom (NU), som agerar under paraplyorganisationen Skandinaviska Förbundet. Skandinaviska förbundet och Nordisk Ungdom är kopplade till en hemsida som heter Skandinavisk Frihet, vilken beskriver sig som förbundets språkrör. Till sist har även den mer pragmatiska organisationen Soldiers of Odin (SOO) studeras. Syftet med att använda data från flera organisationer är att ge en bild av inställningar till våld som stämmer över den bredare rörelsen, snarare än en smal bild från en organisation.

Initialt hade jag hoppats på att kunna genomföra intervjuer med respondenter från rörelsen, såväl aktivister som ledare, men med hänvisning till förutsatta skillnader i politiska åsikter avvisades min förfrågan gång på gång. Efter att ha kontaktat ledare, redaktioner och enskilda individer från alla relevanta organisationer samt försökt, och misslyckats med, att få till ett samarbete med Kriminalvården angående intervjuer med dömda medlemmar blev resultatet en mailintervju med NMR:s ledare angående organisationens officiella riktlinjer kring våld. Jag valde trots det sparsamma antalet intervjudeltagare att använda mig av intervjun då jag räknar en auktoritär organisations ledares synpunkter som värdefulla i och med den inverkan den är trolig att ha på övriga medlemmar i rörelsen.

Utifrån dessa förutsättningar har jag i hög grad fått förlita mig på internetbaserade källor. Från Nordiska Motståndsrörelsen har information hämtats från deras egen nyhetsite, Nordfront, från officiella dokument och skrifter utgivna av Nordfront Förlag och från podcasts utgivna av Radio Nordfront. Dessa källor har kompletterats med ovan beskrivna mailintervju. NMR är en organisation med många öppna internetbaserade källor där organisationens ledare vid flera tillfällen beskriver sin syn på våld. För att komma åt resonemang djupare in i organisationen har jag lyssnat på podcasts, radioprogram och dokumentärer där både aktivister och avhoppare beskriver sina erfarenheter om synen på våld inom organisationen. Nordisk Ungdom och

Soldiers of Odin är betydligt mer sparsamma med öppna källor och är därför mer svårtillgänglig gällande data. Data gällande Nordisk Ungdom har samlats på språkrörssidan Skandinavisk Frihet samt från moderföreningen Skandinaviska Förbundets och Nordisk Ungdoms egna hemsidor. Soldiers of Odin har ingen egen hemsida och gruppssidor på Facebook är slutna för allmänheten. Data om SOO har därför samlats främst från en reportageserie från Aftonbladet där två journalister har infiltrerat organisationen och skrivit om sina erfarenheter. För att få en bild av hur diskussioner kring våld kan se ut bakom stängda dörrar har ovanstående källor kompletterats med data från forumsajten Flashbacks sida för ”nationalism, fascism och nationalism”. Då dessa uttalanden inte kan kopplas till de undersökta organisationerna syftar detta främst till att ge exempel på hur grovt radikaliserade resonemang kan se ut, bland individer som troligen i någon mån sympatiserar med eller är aktiva inom rörelsen.

4.4 Datainsamling och genomförande

För att utvinna relevanta data ur dessa källor har organisationernas hemsidor finkammats (bortsett från SOO som inte har en hemsida) och sparat artiklar, podcast-avsnitt, radiosändningar, videos m.m. som bedömts som relevanta. Ljudbaserade källor har lyssnats igenom och antecknats digitalt, med särskilt relevanta delar antecknade ordagrant som citat.

Som sagt genomfördes också en mailintervju med NMR:s ledare (Se Bilaga 1 & 2). För att få ut så mycket som möjlig att intervjun valde jag att genomföra den efter genomgång av grundläggande källor som beskriver rörelsens ideologi och mål. Jag lyssnade även på ett par avsnitt av podcasten Ledarperspektiv (#1 och #10, 2018) för att få grepp om vilka termer och uttryck som används. Med denna bakgrundskunskap hade jag bättre förutsättningar för att ställa rätt frågor och därmed undvika att intervjun blev en genomgång av basal information som lika gärna kunnat hittas i öppna källor. Intervjun genomfördes utefter en relativt öppen intervjuguide (Bilaga 1) där respondenten först fick svara på frågor om sin och organisationens historia för att sedan växla fokus till ämnet våld.

Insamlade data har kodats i tre kategorier: diagnostiska, prognostiska och motiverande ramar (se inramningsteori). Denna indelning har gjorts genom sökande efter svaret på konkretiserande frågor som formulerats för varje kategori. Indelningen har gjorts separat för varje organisation (samt Flashback). Efter genomgång av ramverkens likheter och skillnader har ett kollektivt ramverk (och ramdispyter) kunnat utskiljas, vilket presenteras och sedan kopplas till tidigare forskning och teori.

4.5 Förförståelse

En viktig princip inom hermeneutisk forskning är att man snarare än att bortse från den egna förförståelsen istället skall göra sig medveten om den (Ödman, 2007). Eftersom vad hermeneutikern försöker göra är att nå djup förståelse bör man, istället för att försöka ignorera tidigare erfarenheter, låta dessa smälta samman med nya erfarenheter för att på så sätt nå djupare in i den hermeneutiska förståelsespiralen. Med en ökad medvetenhet om hur ens tidigare erfarenheter kan tänkas påverka en tolkning kan analyser grundade i förutfattade meningar i högre grad undvikas. Med detta i åtanke följer nu en kort redogörelse för min initiala förförståelse:

Jag tror att majoriteten av aktörerna i den radikalnationalistiska rörelsen är positivt inställda till våldsanvändning som politisk metod, det vill säga att målet helgar medlet, men att de är betydligt mer restriktiva till andra typer av våld. Jag tror att den genomsnittlige aktivists inställning till våld, med tanke på rörelsens hierarkiska och auktoritära natur, kommer stämma bra överens med ledarnas. Över lag tror jag att en stark gemenskap mellan rörelsens aktörer gör att de stärker varandra i sina åsikter. Till sist tror jag att individuella våldshandlingar kommer tonas ned av rädsla för att bemötas av legala restriktioner.

4.6 Etik och kritiska aspekter

För att avväga om en studie är etiskt rättfärdigad bör forskningsnyttan jämföras med de eventuella risker undersökningen kan medföra (Nygren, 2012). Forskningsnytta innefattar vilket vetenskapligt bidrag studien kan bidra med samt vilken samhällsnytta den möjliggör. Vad denna studie kan bidra med vetenskapligt har redogjorts i kapitel 2 (se Mitt bidrag) och således återstår en redogörelse för dess möjliga samhälleliga bidrag:

Den radikalnationalistiska organisationen Nordiska Motståndsrörelsen är sedan 2017 förbjuden i Finland, med hänvisning till att organisationen är ”våldsam och öppet rasistisk och man uppmanar och belönar våld” (SVT Nyheter, 2017). Samma organisation är laglig i Sverige, med hänvisning till bland annat yttrandefrihet och organisationsfrihet. I den offentliga debatten diskuteras alltså hur stor plats dessa rörelser bör få i det politiska fältet, där organisationernas grundlagsstadgade rättigheter ställs mot det faktum att deras åsikter och tillvägagångssätt riskerar att inskränka andra aktörers mänskliga rättigheter. Med kunskap om radikalnationalismens syn på våld kan beslutsfattare bättre förstå vilken typ av samhälle rörelsen önskar forma samt vilka metoder de är beredda att använda sig av för att nå dit. Även aktörer som arbetar med bemötande av dessa grupper, till exempel polis och

avhoppbarverksamhet, bör ha stor nytta av denna information för att i så stor mån som möjligt undvika våldsamma situationer.

Ytterligare en aspekt av nyttan med denna studie är vikten av att öppna en dialog med grupper som är svåra att nå fram till. Att öppna kommunikationsvägar är en del i att överbrygga motsättningar och skapa förståelse snarare än hat.

Relation mellan vetenskap och politik är en av de känsliga punkterna i denna studie. Vetenskapliga studier kan få politiska konsekvenser man som forskare inte avsett att orsaka (Polletta 2006, s. 476–477; Blee 2017, s. 4–6). Sociala rörelser-studier tenderar att fokusera på det *gemensamma* inom en rörelse, medan olikheter i vissa fall glöms bort. Detta kan ge en bild av rörelsen som mer organiserad och väletablerad än den egentligen är och föränderliga och komplexa sammanhang kan förloras ur fokus. För att presentera en så sanningsenlig bild som möjligt skall analys och efterkommande diskussion redogöra för såväl likheter som skillnader, både inom och mellan organisationerna.

En annan kritisk aspekt av denna undersökning är den sociala och politiska distansen mellan författare och studieobjekt. Forskning finns på risker och tillvägagångssätt vid studiet av rörelser vars åsikter ligger långt ifrån ens egna (Esseveld & Eyerman, 1992; Polletta, 2006). En strategi som anses upprätthålla professionalitet trots fundamentala åsiktsskillnader är användning av systematiska vetenskapliga metoder och teorier. Inramningsteori är ett metodologiskt tydligt verktyg som lägger fokus på sökandet efter vissa kategorier av data. Användningen av analysmetoden ger en distans mellan mig och studieobjektet, vilket hindrar personliga åsikter att ta överhanden. Ett annat säkerställande metodologiskt val är att använda sig av data insamlad på distans. I intervjuer finns en risk att känslor och förutfattade tolkningar kommer i vägen, medan podcasts, artiklar och hemsidor erbjuder data som produceras och tolkas i miljöer av ”safe space” för såväl producent som konsument. Denna distans ger också tid och ro nog att tolka och presentera data mer objektivt, snarare än att falla tillbaka på välbekanta versioner av berättelser.

Datainsamling utförd på distans medför dock även också vissa risker. Något som riskeras är otillräckliga svar på avgörande frågor, vilket kan resultera i låg reliabilitet (Esseveld & Eyerman 1992, s. 222). Medlemmar inom denna typ av rörelser ofta mycket väl medvetna om vad de skall säga för att balansera mellan legitimitet och synlighet (ibid., s. 162–164) och därmed finns det en risk att de svar som framkommer endast presenterar en väl genomtänkt och på förhand konstruerad version av sanningen och att interna resonemang missas. Vid ett personligt möte

och en djupintervju finns bättre förutsättningar att spräcka denna kollektivt skapade historia och även komma åt interna resonemang. Genom ett brett dataurval representerat av ett flertal organisationer, olika aktörer inom dem samt ett par infiltratörer och avhoppare hoppas jag kunna överbrygga denna svårighet och presentera en bild av inställningar till våld innehållande såväl offentliga som interna resonemang.

Jag skall inte bara vara uppmärksam på förhandskonstruktioner utan även på efterhandskonstruktioner. När det talas om händelser som medlemmar varit med om är det troligt att de tolkat händelserna tillsammans och skapat en gemensam version av händelsen, det bör därför uppmärksammas att den version som berättas inte nödvändigtvis är objektiv.

5. Resultat

Nedan presenteras radikalnationalismens kollektiva ramverk, indelat i kategorierna diagnostiska, prognostiska och motiverande ramar. För att tydliggöra de olika organisationernas likheter och skillnader presenteras först en kortare sammanfattning av de olika organisationernas grundläggande ideologier och inriktningar.

5.1 Organisationsbeskrivningar

Nordiska Motståndsrörelsen (NMR) tillhör vad Caiani et al. (2012) kallar den neo-fascistiska grenen av radikalnationalism, vilket bland annat innebär att organisationen i hög grad utformar sin verksamhet utefter ideologi och politisk framgång. NMR:s medlemmar benämner sig som nationalsocialister. Nationalsocialismen beskrivs som en världsåskådning som vilar på naturens eviga lagar. Av dessa lagar anses den viktigaste och mest grundläggande vara den som beskriver livet som en ständig kamp för överlevnad som endast den starkaste överlever (Magnusson, 2014). Detta betyder alltså att meningen med tillvaron, enligt den nationalsocialistiska ideologin, är att överleva och fortplanta sig, och därmed säkra sin överlevnad även efter ”döden”. NMR menar att naturens lagar idag har satts ur spel och att ”den vita rasens” frihet och överlevnad därför är hotad.

Den nationalsocialistiska ideologin vilar på tre grundpelare, nämligen nationalism, socialism och ledarprincipen. Nationalismen sätter ras och kultur i fokus och ”den vita rasen” presenteras som den starkaste, överlägsen alla andra raser.

I vår ras, den vita rasen, finner vi styrka och skaparkraft. Vi har i genomsnitt högre IQ än de flesta andra raser. Ingen annan har skapat mer högstående kultur än den vita människan.

(Magnusson, 2014)

Enligt NMR:s tolkning av socialism är detta den del av ideologin som lyfter fram tanken om en naturlig folkgemenskap, vilken även innefattar en idé om att var man i ett samhälle har sin plats. Med dagens politiska system anser man att det råder ansvarsfrihet för politiker och man förespråkar istället ”Ledarprincipen”, vilken innebär att nationen skulle ledas av en person som är personligt ansvarig för ”folkets” trygghet och gemenskap. NMR:s politiska mål kan sammanfattas med att de vill befria ”det nordiska folket” och säkra ”rasens” överlevnad.

Nordiska Motståndsrörelsen har en parlamentarisk gren med ett registrerat politiskt parti, vilket inte är tillräckligt stort för att få mandat i riksdagen. I både Ludvika och Kungälv var NMR dock det parti som fick flest röster bland de partier som inte fick mandat i kommunfullmäktige (Lindberg, 2019). Genom att medlemmars namn skrivits på SD:s röstsedlar säkrade organisationen vid valet 2014 en plats i kommunfullmäktige i Ludvika (SVT Nyheter, 2017).

Nordisk Ungdom (NU) är en del av paraplyorganisationen Skandinaviska Förbundet, vilka beskriver sig som ytterst ansvariga för att skapa och leda ”de som står i första ledet till försvar för vårt folk och den västerländska civilisationen” (Skandinaviska Förbundet, 2018). Skandinaviska förbundet är mer akademiskt inriktade än NMR, vilket blir tydligt i användningen av ett akademiskt skriftspråk och det faktum att de bedriver ideologisk utbildning via Dackeinstitutet (Dackeinstitutet, 2018). Skandinaviska Förbundet består av flera grenar, och Nordisk Ungdom är den gren av organisationen som står för praktisk aktivism, eller direkt aktion, vilket gör gruppen något mer pragmatisk och något mindre ideologisk än NMR.

Nordisk Ungdom är en skandinavisk aktivistorganisation. Vi vill förändra hur människor tänker och uppfattar världen. Det gör vi genom att åskådliggöra visioner, missförhållanden eller händelser med hjälp av aktioner. Vi är politiska konstnärer vars mål och syfte är att provocera, försköna och väcka människors känslor - allt för att uppmuntra till handling.

(Nordisk Ungdom, 2018)

Ideologiskt tar NU avstånd från nationalsocialism och beskriver istället sig själva som en nationalistisk organisation som kämpar för en enhetlig skandinavisk stat och den skandinaviska identitetens fortlevnad.

Vi själva väljer att inte sätta något ideologiskt epitet på oss själva förutom nationalister, då varje ideologi innehåller både bra och dåliga punkter man då tvingas omfamna eller förkasta.

Vi väljer istället att låta våra handlingar och aktioner tala för sig själva.

(Nordisk Ungdom, 2017)

Soldiers of Odin (SOO) beskriver sig själva som en ”nattvandrargrupp som arbetar för trygghet och säkerhet” och som är ”kritiska mot massinvandring”. Detta framgår av en artikelserie utgiven av Aftonbladet (2018) där två reportrar via ett varsitt fejk-alias har infiltrerat gruppen och sedan rapporterat om sina upplevelser. Denna artikelserie utgör den huvudsakliga källan till information om Soldiers of Odin. Att information om organisationen hämtats från en andrahandskälla beror på att organisationen är mycket stängd för utomstående (organisationen har ingen officiell hemsida och deras Facebookgrupper är slutna).

SOO grundades i Finland 2015. Den svenska grenen bildades 2016 och hade under 2018 ca 7600 supportrar på Facebook. Alla dessa är dock inte gatuaktiva. En stor del av medlemmarna har bakgrund i rasistiska organisationer. Gruppen beskriver dock sig själv som ideologiskt missförstådd och offer för fördomar. De medger att de har medlemmar med högerextrema åsikter, men tar avstånd från att organisationen som sådan är rasistisk. Rasistiska åsikter benämns som privata och inte som en del av organisationen. Den svenska grenen styrs dock direkt från den finska moderorganisationen, vilken beskriver sig som en ”fosterländsk organisation som kämpar för ett vitt Finland” som patrullerar gatorna för att stoppa ”invandrades våld”. På organisationens Facebooksidor återfinns också skämt grundade i förutsatta rasskillnader. SOO tar också avstånd från nationalsocialism (nazism), men på Facebook finns bilder på både SS-flaggor och medlemmar som gör så kallade ”Hitler-hälsningar”. Organisationen går i och med ovanstående att koppla till radikalnationalistiska åsikter, men i jämförelse med de andra studerade organisationerna läggs inte mycket fokus på ideologi. SOO för istället sin kamp på gatan, i enskilda situationer, snarare än att bekämpa systemet.

Enligt Aftonbladets granskning består organisationen av människor från väldigt olika bakgrund, vilka verkar bli medlemmar i organisationen av en mängd olika anledningar. Många medlemmar är kritiska till massinvandring, men vissa söker helt enkelt gemenskap.

Personerna vi granskar är inte makthavare, de är grovarbetare, byggare, lastbilschaufförer, vårdbiträden, flera arbetslösa eller sjukskrivna. De flesta står på de socioekonomiska nedre trappstegen och tittar uppåt med missnöje som ofta tangerar hat. Politiker och ”pk-media” är svikare, som låter invandrare komma hit och få det bra medan de själva ser sig tvingade till allt för att få pengar. (ibid., 2018)

Utåt är det inte helt tydligt att SOO är en del av den radikalnationalistiska rörelsen, men vid en djupdykning ter sig kopplingen till den övriga rörelsen tydlig. Många medlemmar är tidigare medlemmar i andra radikalnationalistiska organisationer och det händer att aktiviteter bedrivs i

samarbete med NMR och NU. Det talas gott om SOO på Nordfront, där det talas illa om till exempel Alternativ för Sverige och SD som anses vara för ”mesiga”. Soldiers of Odin har också deltagit i NMR:s demonstrationer (Expo, 2016) och har nu också tagit ställning för organisationen då de förbjöds i Finland (Nordfront, 2017).

5.2 Diagnostiska ramar

5.2.1 Problem

Trots organisationernas olika fokus råder en bred konsensus om att samhället idag befinner sig i kaos. Den världsbild som uppmålas uttrycks ofta med apokalyptiska formuleringar om rasens undergång och samhällets förfall, om en tid då ”vårt folk” hotas av en ”flyktinginvasion”.

[...] en värld som står på randen till ekonomisk och moralisk katastrof, en värld drabbad av inflation, arbetslöshet, brottslighet, meningslöst våld, drogmissbruk, miljöförstöring, pornografi, korruption, svält och ekologiska katastrofer - en värld som endast har upplevt 16 dagar av fred sedan 1945 och där 30 miljoner människor har slaktats under samma period. Och över denna dystra värld svävar hotet om kärnvapenkrig som skulle förrinta allt högre liv på jorden. (Riis-Knudsen 2010, s. 10)

Det beskrivs att det egna folket under detta samhälleliga kaos inte förmår säkra vare sig sin överlevnad, säkerhet eller den folkgemenskap på vilken dess identitet vilar, utan att massinvandringen genom rasblandning i förlängningen kommer leda till rasens / folkets undergång och i förlängningen en tillbakagång i evolutionen (Ledarperspektiv #1, 2018).

Ett samhälle som består av en slumpmässig blandning av raser, religioner och filosofier är definitivt inte ett uttryck för andlig och kulturell rikedom, så som det ofta påstås idag. Det är en absurd röra vars existens inte kan rättfärdigas på något sätt - en säker indikation på det förestående sönderfallet av en nation och den totala upplösningen av alla normer och värden. (Riis-Knudsen 2010, s. 20).

En viktig del av problemet är enligt rörelsen att medborgarna styrs av en stat som varken vill eller förmår säkra sina invånares säkerhet utan som istället släpper in allt fler flyktingar i landet, vilket leder till ett förvärrande av den redan kaosartade situationen.

Idag ser vi hur staten på område efter område inte klarar av att lösa sin egentliga uppgift. Otryggheten och våldet drabbar allt fler, människor isolerar sig och blir alltmer apatiska. Vi har fått fattigpensionärer, barnfamiljer som hamnat i kläm, bostadsbrist, hemlösa och en sjukvård som inte har tid. (Skandinaviska Förbundet, 2018)

Rörelsens världsbild kommuniceras som sagt i apokalyptiska ordalag, men även absoluta formuleringar är värda att nämna. Det lämnas inget utrymme för tolkning eller hörsammande av alternativa världsbilder, utan det hävdas bestämt att ”Vi har rätt och alla andra har fel” (Raskrigerne, 2018). Gällande andra världsbilder beskrivs hur media konstruerar dessa för att hjärntvätta befolkningen och få dem att leva och tycka som staten önskar.

5.2.2 Mål

Folkets överlevnad, frihet och avancemang

För Nordiska Motståndsrörelsen handlar kampen om överlevnad. NMR menar att det till varje pris måste föras en kamp för att förhindra att ”den vita rasen” dör ut. De mer pragmatiska organisationerna talar om folkets frihet snarare än om dess överlevnad. Det gemensamma resonemanget skulle kunna sammanfattas ungefär så här: *Den vita rasen / den västerländska identiteten är hotad. Vi är en civilisation under invasion, där svenskar våldtas och mördas på våra egna gator. Vi behöver befria oss från massinvandringens grepp och återta vad som är vårt. Vi skall vara ett rent folk och ett fritt folk som kan uppnå sin fulla potential.*

För att säkra rasens överlevnad har NMR målet att skapa en nationalsocialistisk stat, en sammanslagning av de nordiska länderna i en ny nation. I denna tänkta stat skall alla medborgarskap efter 1975 omprövas och de individer som inte anses höra hemma i den nya staten skall utvisas. För NMR handlar detta inte om total utrotning, utan om att ”rena samhället” och därmed säkra det egna folkets överlevnad. NMR menar att andra raser får finnas, att de har sin plats, men då den vita rasen anses överlägsen andra raser beskrivs det som en evolutionär undergång att blandas med dem. Även Nordisk Ungdom kämpar för ett enat Norden. De vill förflytta makten närmre folket och förespråkar därför utökad direktdemokrati och personval.

Soldiers of Odins svenska gren förnekar som tidigare beskrivet att de har en gemensam ideologi med nationalistiska organisationer, men de lyder under den finska moderorganisationen som öppet beskriver sig som en ”fosterländsk organisation som kämpar för ett vitt Finland” (Aftonbladet, 2018). Utifrån detta ter det sig troligt av även SOO i någon mån kämpar för ett homogent samhälle.

Folkgemenskap

Rörelsen anser att det inte bara är rasen / folket som måste överleva, det är också den gemensamma folksjäl och kultur som dess existens vilar på. De olika organisationernas framtida samhälle ser visserligen något olika ut, men de vill alla ha ett samhälle byggt på en folkgemenskap som grundar sig i en naturlig, organisk, gemensam identitet. Andra folk anses

ha en egen sådan identitet, en egen folkgemenskap, och det finns enligt NMR ingen anledning att blanda dessa.

Endast i ett verkligt harmoniskt samhälle som består av människor med samma kulturella, historiska och biologiska bakgrund och med samma andliga framtidsmål kan individen finna sinnesfrid och den inre trygghet som hon behöver. Endast där kan en mänsklig varelse känna att hon är en naturlig del av en större helhet, av något som är mäktigare än individen själv och som kommer att fortsätta existera när den individen inte längre finns till, precis som det har existerat före den individen föddes. Endast inom en sådan nationell ödesgemenskap kan människan finna det eviga liv hon alltid har sökt. I våra barn och i vårt folk lever vi för evigt och det är den enda del av evigheten vi har. Utan detta kunde vi lika gärna aldrig ha existerat! (Riis-Knudsen 2010, s. 24)

Vi vill ha ett samhälle baserat på naturliga gemenskaper som familjen och folket. Här finns den kärlek och struktur som är nödvändig för ett gott liv. I det skandinaviska folket finner vi en gemensam etnicitet, kultur och framtid - vår identitet. (Nordisk Ungdom, 2018)

Säkra våra gator

Då staten anses ovillig och oförmögen att beskydda sin befolkning finns också en strävan efter att försvara folket mot den förmodat pågående flyktinginvasionen och dess konsekvenser. Detta är det främsta målet för Soldier of Odin, vars främsta syfte är att säkra gatorna från invandrare som våldtar och misshandlar svenska kvinnor. Även NU och NMR anser detta vara en viktig del av deras uppdrag.

5.2.3 Fiender

Vad problemet beror på råder det delade meningar om mellan organisationerna, likaså om vem / vilka som är ansvariga för detta destruktiva kaos. NMR är de enda som öppet lägger fram argument om sionismens betydelse och en judisk konspiration som styr den västerländska världen. Jag har valt att inte lägga fokus på denna förklaring då den inte är representativ för resten av rörelsen. Nedan redogörs istället för de fiender som återfinns i data från alla undersökta organisationer.

I beskrivningar av rörelsens fiender är användning av alternativa benämningar / skällsord mycket vanligt. Detta kan analyseras som en medveten eller omedveten form av gränsdragningsarbete, ett sätt att skilja den egna gruppen från utomstående, vilket med stor sannolikhet är en del i att stärka rörelsens egna kollektiva identitet.

Staten / Systemet

Det vanligast förekommande resonemanget inom radikalnationalismen är att dessa problem beror på statens, eller systemets, misslyckande och illvilja. ”Massinvandringen” anses vara det största problemet, men denna anses bero på att staten frikostigt släpper in flyktingar och ger dem tillträde till Sverige. Av denna anledning anser delar av rörelsen att det inte är flyktingarna själva som bör bekämpas, utan den stat som är ansvarig för deras närvaro. I samband med att NMR blev anklagade för inblandning i bränder på asylboenden i Göteborg gjorde deras ledare, Simon Lindberg, följande uttalande:

Om en illasinnad person öppnar dörren till ett höns hus är det knappast rävens fel att den smiter in och fäller ett par enkla byten? Absolut kan, och bör ägaren till hönsen, i stundens hetta försöka försvara sina höns genom att avhysa, eller till och med dräpa räven – men det skulle knappast vara korrekt agerat om denne i affekt och hämnd brände ned den skog där rävarna bor. Fokus borde istället ligga på att ta reda på vem som öppnade dörren och ställa denna till svars! Likadant borde det vara när det gäller massinvandringen. Vem är det som öppnat dörren, d.v.s. våra gränser, på vid gavel och släpper in främlingar från alla världens hörn?! Är det inte dessa krafter som vreden borde riktas mot istället? (Lindberg, 2016)

Lindberg och NMR förespråkar ett mål-före-medel-synsätt och menar att det i det långa loppet inte kommer göra någon stor skillnad att bekämpa flyktingarna själva, utan att det är orsaken, det vill säga systemet, som bör bekämpas.

Även om så varenda ”flykting”-boende i Norden sätts i brand så kommer USA att fortsätta sina krig i ”demokratins” namn och därigenom destabilisera ordningen i världen, sionisterna kommer att fortsätta sitt arbete för att förslava, försvaga och utrota vårt folk, politikerna kommer fortsätta att hålla våra gränser öppna och massinvandringen kommer att fortgå!
(Lindberg, 2016)

Polisen

Polisen beskrivs som ”systemets försvarare”, som en myndighet som utnyttjar sitt våldsmonopol för att bevara det system och de ”sjuka värderingar” som styr Sverige idag. Nationalister upplever sig vara orättvist behandlade av polisen på grund av sina politiska åsikter, något som konkretiseras i berättelser om att poliser vid flera tillfällen fysiskt har ställt sig i vägen och förhindrat nationalister från att dela ut flygblad (Mer än ord #10, 2018).

Soldiers of Odin har ett något större förtroende för polisen än de andra två organisationerna. SOO benämner visserligen polismyndigheten som en del av den stat som har övergivit dem och

åstadkommit den osäkerhet som samhället befinner sig i men till skillnad från de andra organisationerna vänder sig organisationen till polisen för anmälningar av brott m.m. De samtalar också med poliser under sina nattvandringar (Aftonbladet, 2018). Kontakt med polisen är något som NMR nästan helt har valt bort med hänvisning till att de inte vill stötta det system de är bekämpar samt då de efter ett par upplevt misslyckade försök till samarbeten har tappat den lilla tilltro som tidigare fanns till polisen (Raskrigerne, 2018).

Meningsmotståndare

Den autonoma vänstern, och då framför allt organisationen Antifascistisk Aktion (AFA) benämns som det i hemlighet våldsbejakande systemets fotsoldater. Det finns inom rörelsen en vitt spridd tanke om att AFA, eller "Rödingarna" som de ofta kallas, är våldsbejakande galningar som använder våld närhelst de kommer åt, ofta på systemets order. På Flashback (2008) finns en tydlig uppdelning mellan de själva ("vettiga aktivister") och vänstern ("det röda slöddret" som "som ständigt slåss med både allmänhet och polisen").

Ytterligare en grupp som benämns som motståndare är det så kallade "PK-packet", en benämning som grundar sig i uttrycket "politisk korrekthet" (PK). Radikalnationalister stämplar många åsikter som inte överensstämmer med deras egna som "PK" och åsiktsinnehavarna anses utgöra ett "PK-pack". Det så kallade PK-packet anses utgöras av medborgare som ännu inte förstått att de lever under systemets "hjärntvätt" och som därför ännu befinner sig under dess inflytande. "Packet" anses vara blinda för det förmodade faktum att de lever i en "fejk-värld" och de låter sig därför blint styras av systemet. Inom rörelsen varierar hur illa det talas om dessa människor och det framkommer såväl resonemang om att de bör betraktas som hjärntvättade offer som inte kan beskyllas för dess oförrätter som resonemang där alla som inte aktivt agerar för folkets överlevnad anses vara "folkförrädare".

Media

Det är en vanlig uppfattning inom radikalnationalismen att media kontrolleras av fienden, att de har ett uppdrag från systemet att svartmåla och demonisera nationalismen. Man menar inom rörelsen att media, istället för att upplysa om det faktiska läget och om systemets brister, lägger sina resurser på att försvara flyktingar som "våldtar, misshandlar, rånar och mördar" medlemmar av sitt eget folk. Den radikalnationalistiska rörelsen förkastar denna s.k. "fiendedia" och har istället startat alternativa mediekanaler, vilka presenterar nyheter och resonemang utifrån ett nationalistiskt perspektiv. Exempel på sådana nyhetskanaler är Nordfront, Skandinavisk Frihet och Nordisk Alternativhöger.

Protestaktionen, som löpte från Stockholm Centralstation via Drottninggatan till Odenplan, hade inte ens avslutats innan media slog på stora trumman och försökte demonisera aktivisterna. Enligt media skulle smällare, bengaler och annat ha kastats mot folk samt en misshandel ska ha skett. Samtidigt som media försöker måla upp en bild om våldsamheter så säger ett ögonvittne till Aftonbladet "De gjorde inget som var våldsamt", trots detta ögonvittne så fortsätter media på sitt vanliga sätt. (Nordisk Ungdom, u.å.)

Flyktingar

Flyktingar och andra invandrare anses vara ett av de största problemen. De mer ideologiskt inriktade organisationerna menar som sagt att det inte är flyktingarna som bör bekämpas, utan staten / systemet, vilka är de som låtit dem komma in i landet. De delar av rörelsen som är mindre ideologiskt inriktade förespråkar dock en kamp direkt mot det upplevda problemet. På Facebook beskriver SOO att deras främsta fiender är "invandrare i allmänhet och muslimer i synnerhet, kommunister och media" (Aftonbladet, 2018). Detta är en syn som återspeglas på Flashback där man talar om kamp mot flyktingar som ett effektivt medel eftersom det anses leda till "segregation och fruktan grupper emellan som till slut kan resultera i inbördeskrig" (Flashback, 2013), något som enligt denna skribents resonemang ses som önskvärt. Att bekämpa flyktingar direkt benämns också som ett effektivt sätt att visa flyktingar som är på väg mot Sverige att de inte är välkomna, att det finns många som inte vill ha dem här och som är beredda att agera mot den förmodade invasionen.

5.2.4 Förutsättningar

Samtliga undersökta organisationer upplever sig som utsatta av sina fiender på grund av sina politiska åsikter. Dels anser man sig vara politiskt utsatta av det totalitära systemet som låter alla politiska åsikter komma till tals utom de nationalistiska. Såväl aktivister som ledare i rörelsen menar att de är hårdare bevakade än andra grupper samt att deras rättsliga straff upplevs som högre än för andra för jämförbara handlingar. Aktivister upplever sig också som utsatta för fysiska attacker från polisen och från sina meningsmotståndare, främst AFA. Simon Lindberg är av uppfattningen att staten anser detta våld vara legitimt och därför låter det fortgå. Man anser att AFA "favoriseras" och kan härja fritt utan repressalier trots att de, enligt NMR:s uppfattning, använder betydligt mer våld än nationalisterna själva. Det berättas om att radikalnationalister ofta blir attackerade av poliser eller meningsmotståndare under sina aktioner, verbalt såväl som fysiskt.

Det är avskryvärt hur människor kan trakasseras, hotas och utsättas för våld på grund av sina politiska åsikter utan att samhället agerar med krafttag. Det politiska klimatet i Sverige är tvärtemot vad vi önskar både hårt och brutalt. (Nordisk Ungdom, 2018)

5.2.5 Grundsyn på våld

Synen på våld är för det mesta överensstämmande mellan de undersökta organisationerna. NMR:s aktivistpodcast ”Mer än ord” har ett specialavsnitt på området våld, ”Ett extremt våldsbejakande avsnitt”, vilket NMR:s ledare Simon Lindberg hänvisar till som en bra beskrivning av organisationens syn på våld. Lindberg reserverar sig genom att säga att det inte är hundra procent överensstämmande med organisationens officiella hållning, men att det över lag är en bra beskrivning. Synen på våld beskrivs som följer:

Jag skulle vilja se det lite som en naturkraft [...]. Du kan ta avstånd från våld lika mycket som du kan ta avstånd från gravitationskraften. Eller att äta. Du kan skita i att äta men då kommer du antagligen att dö. Ja, eller så kommer du bli äten, det är ju någon annan som kommer utöva en våldshandling på dig [...] På nått vis kommer du antagligen att dö om du väljer att inte äta. Ja, och på nått vis kommer du antagligen att dö om du väljer att ta avstånd från våld helt och fullt, för att det kommer alltid finnas människor där ute som är beredda och kanske duktiga på att utöva våld för att utöva makt över dig [...]. Våld är ett naturligt inslag. Det är något som alltid har funnits. [...] Kolla i djurriket. När alfavargen börjar bli lite om hösten kommer ju en ung varghanne och spöa skiten ur honom och ta hans position. Det är ju så det funkar. (Mer än ord #10, 2018)

Grundsynen på våld inom den radikalnationalistiska rörelsen skulle kunna sammanfattas ungefär såhär: Våld är något naturligt som finns oavsett om man är för eller emot det. Våld är ett verktyg som långt ifrån alltid är den bästa att ta till, men som är ett naturligt och effektivt sätt att lösa en konflikt. Våld är ett naturligt sätt att utöva makt på, som samhällen genom historien har använt sig av för att försvara sin ideologi. Faktum är att man inte kan ha makt utan att vara bra på våld, ”eller varje fall ha ett stort kapital av våld” (ibid.). Detta våldskapital behöver inte nödvändigtvis utageras, men det är genom hotet om våld som man får och behåller makten i ett samhälle. En stark kraft kommer alltid vinna och ett samhälle som inte kan visa på ett stort våldskapital kommer med nödvändighet bli överkört och förlora sin makt.

5.3 Prognostiska ramar

5.3.1 En kontrollerad diskurs

Det prognostiska ramverket beskriver vad den radikalnationalistiska rörelsen anser behöver göras för att uppnå sitt mål samt hur detta skall genomföras. En sak som komplicerar analysen av detta ramverk är det faktum att samtliga undersökta organisationer uppmanar sina medlemmar att inte sprida information om rörelsen till utomstående. NMR tydliggör detta genom ordspråket ”Tala är bly, tiga är guld.” (Lindberg et al. 2016), vilket skiljer sig från det mer etablerade ordspråket ”Tala är silver, tiga är guld”. Den anledning som ges till att hålla information inom den egna rörelsen är att den består av organisationer som folk ”vill åt” och att de skulle riskera alltför mycket genom att dela med sig av interna resonemang och strategier. Bland annat uttrycks en oro om att bli förbjudna. I Handbok för aktivister i Nordiska Motståndsrörelsens står följande:

Var tyst: När du gått med i Motståndsrörelsen skall du vara tyst om organisationen och dess verksamhet. Du har fått ett förtroende och skall upprätthålla det. Det du fått veta om organisationen och dess medlemmar skall stanna hos dig. En grundregel är att allt som vi rapporterar offentligt både får och bör du sprida – all annan information du får är sekretessbelagd. Att avslöja organisationshemligheter är förräderi. Detta gäller även ifall du lämnar organisationen. (ibid.)

I Aftonbladets reportage om Soldiers of Odin redogörs för hur även SOO manar sina medlemmar till tystnad på deras stängda Facebooksida:

Vi sprider aldrig vidare vilka vi är eller vad vi gör till någon utomstående och våra medlemmar pratar inte med polis eller media. (Aftonbladet, 2018)

Rörelsens stängda kultur gör det svårt att avgöra vilka argument som porträtterar den bild de vill visa utåt och vilka som återspeglar hur diskursen förs inom organisationerna.

En annan aspekt av den kontrollerade diskursen är att rörelsens ledare efter aktioner / händelser förser dess medlemmar med en gemensam bild av vad som just hänt. Ett exempel på detta är då en högt stående NMR-medlem efter konfrontationer med Polisen i samband med demonstrationerna i Göteborg höll ett tal till alla närvarande medlemmar där han berättade vad som enligt honom just hade hänt. I detta tal beskrevs dels vad som sagts och gjorts, men även vad Polisen antogs ha haft för syfte med sitt agerande (Raskrigerne, 2018). Den radikalnationalistiska rörelsen identifierar sig till stor del genom sina handlingar (jmf Caiani et

al., 2012) och återberättande av gemensamma upplevelser är en stor del av sociala rörelsers identitetsarbete. Genom att ta del av gemensamma versioner av aktioner, händelser och sammandrabbningar kan den kollektiva identiteten mellan den radikalnationalistiska rörelsens medlemmar stärkas.

5.3.2 Politiskt våld

Synen på våld som politisk metod skiljer sig något mellan organisationerna. Nordiska Motståndsrörelsen är tydliga med att de alltid kommer sätta mål före medel och att våld således alltid kommer användas om det krävs för "rasens överlevnad". Detta innebär att vad som bedöms gynna kampen alltid kommer gå före vad som är lagligt och inte samt vad samhället i stort anser vara moraliskt rätt. NMR:s aktivister talar om en egen moral som baseras på kampen och naturens lagar snarare än på den "tillfälliga moral" som det nuvarande systemet har valt att lagstadga.

Nationalsocialismen utgår alltid ifrån vad som är bäst för vårt folk. Folket står alltid i fokus. Vi värnar om våra rasliga och kulturella intressen i alla frågor. Det som inte gynnar vårt folk förkastas och det som är till skada för vårt folk skall bekämpas med alla medel tillgängliga.

(Magnusson, 2014)

I podcasten Ledarperspektiv (#10, 2018) förklaras att NMR jobbar för en "nordisk revolution". Organisationen önskar, och förklarar det nödvändigt med, en radikal omvälvning av det nordiska politiska systemet. En sådan revolution benämns som helt avgörande för "vårt folks" vara eller icke vara och är därför ett av de konkreta mål som organisationen hela tiden strävar mot. Lindberg säger i intervjun att det vore ultimatum med en fredlig revolution "utan blodspillan", men han ser "hellre en våldsamt revolution än ingen revolution alls". Det anses alltså inte finnas några moraliska problem med att använda våld om det anses nödvändigt.

Rörelsen bedömer däremot att det ännu inte är dags för denna revolution. Enligt Lindberg har revolutioner historiskt sett främst kunnat genomföras när ett samhälle har befunnit sig i ekonomisk nöd och folk inte har haft mat på bordet eftersom folk då söker efter alternativ till det system de anser har svikit dem. Staten idag benämns som väldigt skicklig på att "hålla folk över ytan", det vill säga se till att folk har mat i kylskåpet, och av denna anledning upplever sig inte befolkningen vara i så stor nöd som radikalnationalisterna bedömer att de faktiskt är i. NMR menar att folket ännu inte är redo att överge sitt nuvarande system, men att organisationen skall stå redo som ett alternativ till det nuvarande styret när basala behov inte längre kan tillgodoses och befolkningen ser sig om efter alternativ.

Att en revolution skulle kunna äga rum inom kort anses dock inte vara en total omöjlighet, utan systemet tros kunna skapa en revolutionär stämning genom att ”trampa för hårt” på sin befolkning. NMR menar att detta sker redan idag genom att medlemmar av ”vårt folk” blir offer för grov kriminalitet och våldtäkter ”på grund av massinvandringen”. Om detta fortgår bedömer NMR att det skulle kunna vara tillräckligt för att ”tända revolutionens gnista”, även utan svält och fattigdom. Även om NMR rent teoretiskt skulle kunna storma Riksdagshuset redan idag bedömer de att de i nuläget inte har tillräckligt stort folkligt stöd för att kunna behålla makten om de skulle ta över den. Lindberg påtalar att majoriteten av befolkningen inte behöver vara aktivister i en radikalnationalistisk organisation för att det ska vara möjligt att behålla makten, men att folket varje fall måste vara benäget att ge sitt tysta stöd till en revolution, något som endast kräver att befolkningen tänker att det varje fall inte kommer bli sämre än nuläget. Oavsett vad som visar sig vara avgörande för revolutionens tidpunkt så är NMR tydliga med att de skall stå redo när det är dags och att de under tiden skall förbereda sig genom att träna sig att bli en stark och kompromisslös kraft.

Nordisk Ungdom uttrycker officiellt ett tydligt avstånd från politiskt våld:

[...] våld som politisk arbetsmetod hör hemma hos den utomparlamentariska vänstern, inte hos den utomparlamentariska högern. Vi är inte främmande för att använda kontroversiella metoder, men vi har alltid sett till att lämna så liten materiell skada bakom oss som möjligt.

(Nordisk Ungdom, 2018)

Trots detta offentliga avståndstagande talas det inom organisationen om att ”skapa och leda de politiska soldater som står i första ledet för vårt folk och vår civilisation” i en ”radikal reform”, uttalanden som på flera sätt liknar NMR:s uttalanden om en revolution.

SOO Sverige talar inte officiellt om en revolution, men det faktum att den finska moderorganisationen officiellt säger sig kämpa för ett vitt Finland tyder på att även SOO på ett eller annat sätt är en del av den politiska kampen. Att medlemmar på Facebook lägger upp bilder där medlemmar poserar med vapen och bildtexter som ”Islam – antingen dödar vi dem eller så dödar de oss, så du kan välja: gör dig redo för strid eller förbered dig på döden” (Svenska Yle, 2016) tyder på att SOO utöver att säkra gatorna har ett visst politiskt intresse och att våldsanvändning kan anses vara ett okej medel i denna kamp. Det finns alltså anledning att tro att samtliga undersökta organisationer i någon mån är positivt inställda till användning av politiskt våld, även om det i fallen NU och SOO är svårt att avgöra i vilken grad.

5.3.3 Aktiviteter

I väntan på den förändring den radikalnationalistiska rörelsen hoppas på säger NMR och NU att de skall förbereda sig och bli en stark kraft som är redo när det är dags, medan SOO främst talar om att skydda sin befolkning. Detta är målsättningar som man försöker nå genom ett antal olika aktiviteter (som tillsammans utgör rörelsens handlingsrepertoar), vilka nedan har delats in i tre kategorier:

Säkerställande av folkets hälsa och säkerhet: Alla tre organisationer bedriver aktiviteter som syftar till att ”säkerställa folkets säkerhet”. De ser det som en skyldighet att i statens ställe skydda folket och se till att dess fallerande inte går ut över ”det egna folket”. NMR menar sig göra detta bland annat genom att bygga upp ett alternativt samhälle som förmodas kunna ge ”folket” trygghet där det rådande systemet misslyckas.

Här uppmuntrar vi människor att flytta samman med varandra, att odla sin egen mat och skaffa de kunskaper som är nödvändiga ifall allt annat brakar lös, att erbjuda varandras tjänster till varandra inom olika kunskapsområden eller genom våra kontaktnät, att gå med i olika ideella verksamheter och styrelser för att påverka dessa inifrån samt att finnas på gator och torg för människor som ännu inte anslutit sig genom exempelvis trygghetspatrullering och utdelning av mat till hemlösa. (Lindberg, 2018)

Välgörenhetsarbete, i form av matutdelning eller soppkök till svenska hemlösa, återfinns även i NU och SOO. Trygghetspatrulleringar, eller nattvandringar, är SOO:s huvudsakliga aktivitet och innebär att aktivister går runt på stan under kvällstid med målsättningen att förhindra bråk, misshandel och våldtäkter.

Vi ska synas och avskräcka från bråk. De ska tänka att det är ingen mening med att vi slåss för då har vi den där gruppen på oss. (Aftonbladet, 2018)

Stärkande och sammansvetsande aktiviteter: Den andra kategorin av aktiviteter syftar till att stärka den egna rörelsen och bygga upp en gemenskap, vilket inom NMR anser sig göra genom aktiviteter som fysisk träning (exempelvis kampsportsträning), studiecirkel och föredrag, vildmarksaktiviteter (övernattningar och vandringar) och sociala tillställningar (Lindberg, 2018). Denna typ av aktiviteter förekommer även i NU, som dock inte verkar vilja skapa något alternativt samhälle, men inte hos SOO (varje fall framkommer detta inte av insamlade data).

Rekrytering och mobilisering: Denna kategori av aktiviteter syftar till att sprida det radikalnationalistiska budskapet (och därmed göra rörelsen större) samt att organisera sig.

Organisationerna marknadsför sig själva och sina ideologier genom bland annat politiska aktioner, flygbladsutdelningar, demonstrationer (och motdemonstrationer), ideologiska och praktiska utbildningar samt genom produktion och spridning av alternativa nyheter. Denna typ av aktiviteter är de huvudsakliga inom Nordisk Ungdom, som vill sprida sitt budskap genom synliga aktioner.

5.3.4 Självförsvar

Inom radikalnationalismen är självförsvar ett av de vanligast förekommande argumenten för att använda våld. Våld i självförsvar anses vara ett måste, vilket motiveras med hänvisning till rörelsens upplevda utsatthet (se Förutsättningar). Synen på när våld anses ske i självförsvar och hur mycket våld som anses vara rättfärdigat är svår att komma åt då den bild som organisationerna beskriver för utomstående skiljer sig radikalt från vad som beskrivs internt. Nedan presenteras först den officiella synen på självförsvar, vilken sedan följs av interna resonemang.

Öppna riktlinjer

Fysiskt självförsvar:

Våra medlemmar är inte tillåtna att begå offensiva våldshandlingar, men uppmuntras däremot att använda sin lagliga rätt till självförsvar. (Lindberg 2018)

Ovanstående är det svar jag får från NMR:s ledare på den direkta frågan om hur Nordiska Motståndsrörelsen ser på våld. Som sagt anser sig rörelsen vara utsatt för attacker och orättvisor från såväl AFA som från polisen och systemet och under dessa förutsättningar anser de att situationer uppstår då aktivister behöver försvara sig fysiskt.

Det är ofta det händer att nationella blir överfallna av s.k. antifascister eller rasfrämlingar. Att du då försvarar dig med samma medel är inte mer än rätt. Dessutom är det så att lagen ger utrymme för ett sådant agerande. (Lindberg et al. 2016, s. 55)

Gällande hur mycket våld som skall användas i självförsvar återfinns i ledarskiktet endast riktlinjen att man skall använda den mängd våld som krävs för att avvärja hotbilden samt för att freda sig själv och sina kamrater. NMR:s ledning anser dock att den nuvarande självförsvarslagstiftningen är alltför snäv och att mer våld borde få lov att användas i detta syfte. Av samma anledning anser de att Sveriges vapenlagar bör vara betydligt mindre restriktiva än vad de är idag. I NMR:s ledning ser man hellre att människor hamnar något över den legala gränsen än att de agerar ”försvarslösa offer”.

[...] du måste kunna försvara dig själv i en mycket utsatt situation där du blir angripen utan att riskera att dömas för detta. Det är inte rimligt om du ställs inför en situation där du tvingas välja att bryta mot lagen eller bli allvarlig skadad, kanske rentav dödad. (Lindberg, 2018)

En medlem i Nordiska Motståndsrörelsen förväntas av ledningen att vid behov använda sig av våld i självförsvar, men också för att försvara sina kamrater. Är man inte beredd att göra detta tillåts man inte vara gatuaktiv inom organisationen då det anses att kamraterna inte kan lita på att man backar upp dem om en situation skulle uppstå. Med hänvisning till medlemmars utsatthet är det en del av rörelsens interna kultur att förbereda sig både fysiskt och psykiskt för att kunna försvara sig, vilket görs genom till exempel kampsportsträning.

Även Nordisk Ungdom bejakar och välkomnar nödvärnsrätten. De menar att det i en tid av statligt förfall är naturligt att medborgarna själva kliver fram och försvarar liv och egendom (Nordisk Ungdom, 2018). Riktlinjer gällande i vilka situationer nödvärnsvåld bör användas och hur mycket våld som anses vara okej i detta syfte har jag inte lyckats ta del av. Precis som NMR förespråkar dock organisationen mindre strikta vapenlagar. Kampanjen ”Legalisera pepparspray” drivs av NU med målsättningen att belysa att polisen och staten inte förmår försvara sina medborgare och att pepparspray därför bör legaliseras då människor på så sätt skulle ha möjlighet att försvara sig själva (Skandinavisk Frihet, 2018).

Att hitta källor som öppet beskriver Soldiers of Odins riktlinjer gällande nödvärnsvåld är svårt då organisationen är betydligt mer sluten än de två andra. Organisationens uttalade målsättning är som sagt att skydda kvinnor mot våld och våldtäkt och av insamlade data framkommer inga direkta instruktioner om att detta skall göras med våld. Istället påtalas att målet kan uppnås enbart med den avskräckande effekt deras stora grupper av nattvandrare inhyser hos människor. Data visar att ledarna inom SOO förbjuder vapen under nattvandringar men ger instruktioner om att man som medlem i organisationen inte får backa undan om bråk trots allt skulle uppstå (Aftonbladet, 2018), detta med hänvisning till att det är viktigt att visa vem som bestämmer och att nattvandrarerna inte är några man bråkar med. Även i SOO är det viktigt att backa upp varandra och inte överge en kamrat som hamnat i trubbel.

Politiskt självförsvar: Ett resonemang som är unikt för Nordiska Motståndsrörelsen är att det utöver resonemang om nödvärnsrätt och fysiskt självförsvar framkommer ett resonemang som beskriver försvar av organisationen och dess heder. Detta innebär att våld inte endast anses rättfärdigat vid en fysisk attack utan även för försvar av sin egen, kamraternas och

organisationens heder (Lindberg, 2018), vilken anses kränkas när elaka ord och nedvärderande utrop övergår i fysiska reaktioner som till exempel att någon spottar på eller rycker en fana ur handen på en medlem. I dessa fall av kränkt heder är våld enligt Lindberg acceptabelt och ibland också ”helt nödvändigt” för organisationens överlevnad.

Även användning av det politiska självförsvaret är en förväntning från organisationen, som förväntar sig att man uppvisar styrka och inte låter sig trampas på. Det uttrycks som positivt att folk är rädda för aktivister då de i så fall kommer dra sig för att ge sig på dem. Om ”fienden” vet att de råkar illa ut om de ger sig på aktivister inom rörelsen kommer de heller inte göra det, vilket alltså enligt resonemanget kommer minska den totala mängden våld. I podcasten Ledarperspektiv (#10, 2018) beskrivs hur organisationen innan de började visa sin styrka och fysiska potential hade problem med polisen och med meningsmotståndare på varenda flygbladsutdelning, men att detta minskat sedan de börjat använda våld. Att de försvarar sig fysiskt leder enligt resonemanget till att våldet i stort minskar då folk numera vet att man inte bråkar med rörelsen och därmed inte ger sig på dem på samma sätt. Detta uttrycks som att våldet fick en ”dyrare prislapp” och det var inte längre värt risken att attackera rörelsen.

Hade vi inte använt våld [...] i självförsvars syfte så hade vi inte existerat som organisation idag. Vi hade inte överlevt de över tjugo åren som vi existerat nu. Det är högst nödvändigt för att vi kan inte lita på att det här systemet som vi faktiskt är i kamp emot, att de kommer kunna skydda oss utan vi måste kunna skydda oss själva. Och om vi inte hade kunnat skydda oss själva så hade det lett till en våldsmoral som bara hade ökat och ökat och ökat, att fler hade vågat sig på att ge sig på och ofreda våra aktivister på olika sätt. (ibid.)

Lindberg anser att medlemmarna i Nordiska Motståndsrörelsen i de allra flesta fall håller sig inom organisationens riktlinjer när det gäller våld i självförsvars syfte. Det faktum att många av organisationens medlemmar har dömts för våldsbrott förklaras med att rättsväsendet är hårdare mot nationalisterna än mot andra medborgare och att medlemmar därför hela tiden döms oskyldigt för brott. Detta uttrycks som så pass vanligt att det är något man som medlem bör räkna med mycket väl kan hända någon gång under sin tid som aktivist. Om fallet skulle vara ett annat och en medlem anses ha agerat mot organisationens riktlinjer är detta något som kommer skötas internt och som Lindberg inte vill kommentera.

Som sagt finns det enligt organisationen inget direkt moraliskt fel i att använda våld, så om andra aktörer väljer våldsamma metoder är det ingenting man tar avstånd ifrån. Det egna avståndstagandet från offensivt våld är grundat i tanken om att detta är vad kampen för den vita

rasens överlevnad för närvarande tjänar på. Således gäller också endast de riktlinjer som beskrivits ovan så länge organisationen tillåts agera på laglig väg. Organisationen uttrycker tydligt att de vid ett förbud liknande det som införts i Finland kan komma att förändra riktlinjerna gällande våldsanvändning.

Råd, regler och instruktioner i denna handbok är endast tillämpliga under förutsättning att Motståndsrörelsen tillåts agera lagligt i enlighet med de principer som gäller för yttrande-, tryck-, mötes- och föreningsfrihet. Skulle förhållandena bli sådana att vi inte längre kan verka lagligt gäller helt andra förutsättningar för kampen. (Lindberg et al., s. 4)

Interna riktlinjer

I stycket ovan har det beskrivits vilka riktlinjer som visas utåt gällande våldsanvändning. Efter att ha tagit del av ett antal dokument inifrån organisationerna har jag dock fått en bild av att andra resonemang än detta förs internt.

Alltså, utåt sätt så säger de ju att de aldrig går till offensiva attacker, utan de alltid försvarar sig. Men egentligen så är offensivt våld otroligt, otroligt påhejat. De som har utfört dåden ska behandlas som hjältar. (Sveriges Rasio, 2018)

Ovanstående citat kommer från en intervju med en före detta medlem i NMR. En annan avhoppare från samma program, en före detta ledare för NMR i Finland, benämner organisationen som ”mycket farlig”. Han fortsätter med att försöka förklara det interna tänket hos organisationens medlemmar:

Vi är vita, den vita rasen, och vi måste försvara rasen som är under attack så allt vi gör är ju självförsvar eftersom vi försvarar den vita rasen. (ibid.)

Om vår organisation dör ut om vi inte använder våld så är det att försvara organisationen.

Om folket dör ut om vi inte använder våld så är det att försvara folket. (ibid.)

Även under mina efterforskningar har jag funnit resonemang som talar för betydligt mer våldsanvändning än vad som uttrycks officiellt. I NMR:s aktivistpodcast ”Mer än ord” (#10, 2018) återfinns ett antal exempel på när våld enligt talarna rätteligen har använts. I denna podcast återges det ovan beskrivna resonemanget att man inte skall attackera vid nedvärderande uttalanden, men däremot om det övergår till fysiska angrepp som att bli bespottad eller knuffad. En skillnad mellan ledarskiktet och aktivisterna är dock att aktivisterna säger att man alltid skall ge tillbaka med mer än vad man får.

Är det verbalt så bemöter vi det verbalt, fast bättre. Bli vi bemötta med våld så bemöter vi det, fast bättre. (ibid.)

Ett exempel som benämns som proportionerligt i förhållande till hotet är en situation vid Slussen då ett femtiotal "Afaiter" attackerade ett tjugotal NMR-aktivister, som då gick till motattack, jagade bort dem och knivhögg en av "Afaitera" i nacken. "Det är fan ingenting jag tar avstånd ifrån", säger personen som redogör för händelsen, och menar att det var moraliskt rätt med hänvisning till att denna händelse gjorde att vänsterextremisterna slutade attackera dem. Han menar är de genom att visa sig starkare, satte en högre prislapp på att attackera dem, vilket i längden har bidragit till en minskad mängd våld (ibid.).

En annan händelse som ges som exempel på proportionalitet är då sju medlemmar blev överfallna av 20 personer från vänstern, den 24e mars 2014 i Malmö. De säger att det vid ett sådant tillfälle "inte varit fel att ta en batong och slå i huvudet på dem och krossa skallen på dem, det hade varit helt jäkla rätt".

En sak som är totalt oacceptabelt i organisationen är kvinnomisshandel. På frågan om vad organisationen gör med en människa som de vet "spöar sin kvinna" är svaret "Vi drar ut honom i skogen och spöar skiten ur honom". "Kvinnoboxare" har blivit uteslutna ut organisationen och sedan fått "smaka på sin egna medicin."

Säg att en snut t ex pepparsprayar mig och försöker bryta armen på mig när jag ligger bänkad mot backen? Är det då så irrationellt av mig att åka hem till honom och skjuta honom? Jag tycker inte det. Men det är ingenting jag kommer göra. (ibid.)

Detta är ett par exempel på vad som inom Nordiska Motståndsrörelsen anses vara proportionerligt. Att använda våld för att backa upp sina kamrater och skydda såväl sig själv, sina vänner och sin organisation anses rimligt. Det pratas också om dessa händelser med stolthet, berättarna skrattar tillsammans som om de återupplever ett kärt minne.

De officiella riktlinjerna som ges av Soldiers of Odin är att de skall agera avskräckande snarare än våldsam, men att de inte får backa undan om bråk uppstår. Trots dessa till synes restriktiva instruktioner visar en granskning av rörelsen (Aftonbladet, 2018) att 45 av 99 granskade medlemmar var dömda för brott, bland annat ett flertal av organisationens ledare. I den slutna Facebook-gruppen SOO Päällystö (Finland) återfinns både bilder där medlemmar poserar med vapen och bildtexter som till exempel "Islam – antingen dödar vi dem eller så dödar de oss, så du kan välja: gör dig redo för strid eller förbered dig på döden" (Svenska Yle, 2016).

Dessa resonemang radikaliseras ytterligare bakom anonyma namn på forumssajten Flashback. Visserligen finns även där uttalanden som påtalar vikten av att använda sig av politiskt taktiska metoder, samt de som menar att våld är fel metod för politisk framgång då det riskerar att leda till förbud mot nationella organisationer och/eller att man inte kommer åt roten på problemet. Däremot återfinns här också tydligt radikaliserade resonemang som förespråkar stora mängder våld. Med Flashback som källa går det inte att säga huruvida skribenterna tillhör en organisation och i så fall vilken. Nedan presenteras därför återkommande resonemang kring våld som hittats på diskussionstrådar på Flashback kopplade till den radikalnationalistiska rörelsen, utan att dessa kopplas till organisationer. Jag vill inte med detta säga att dessa resonemang är de mest representerade eller att de överensstämmer med organisationernas interna kultur, utan denna del syftar helt enkelt till att ge en inblick i och exempel på de resonemang som förs kring dessa frågor på internet.

Många skribenter på Flashback propagerar öppet för våldsanvändning:

Självklart är det rätt att döda folk, speciellt de som hotar vårt folks existens. Det är en massa prat om 'bara våld i självförsvar.' Det är något som ni har blivit hjärntvättade att tro på precis som antirasism. Vi har rätt att döda andra folk och ta deras land och resurser helt enkelt för att vi är härskarrasen och vi kan (det är skandal och ett svek mot framtida generationer att vi inte gör det). Det enda man egentligen bör fundera på när det gäller politiska mord är om man kan komma undan med det och om det är värt ur ett känslolokalt vinstmaximeringsperspektiv. [...] Det är meningslöst att försöka skilja mellan dåliga termiter och bra termiter, man måste döda alla. (Flashback, 2016)

Om våld bör användas eller inte är enligt många skribenter inte den fråga som bör ställas, utan vad som bör diskuteras är snarare hur man skall komma undan med det samt vilka som bör vara måltavlor för våldet. De frågor som diskuteras mest på de undersökta diskussionstrådarna är *hur* våldet skall användas och *mot vem*.

Våld kommer att vara den slutgiltiga lösningen för att rädda vårt folk & vår nation, det kommer man inte undan med. Frågan är bara hur man skall tillämpa det. (Flashback, 2015)

Från de skribenter på Flashback som öppet förespråkar våld råder delade meningar om vilka som bör vara "måltavlor". Potentiella måltavlor som anges är invandrare, judar, vänstern, polisen, politiker och systemet. Bland dessa är invandrare, "folkförrädare" och vänstern de vanligast förekommande.

Våld mot invandrare anges ha två olika målsättningar. För det första uppkommer resonemang om att invandrare bör skrämmas och att flyktingar som är på väg hit skall förstå att de inte är välkomna. Ett grövre resonemang som återkommer på Flashback är att alla som inte tillhör den rättmätiga rasen helt enkelt bör utrotas.

Det blir bara värre och värre, det börjar bli dags att ta tag i problemet med egna händer. Att driva ut invandrare, och utomeuropeiska folk ur landet med våld. Brutalt misshandla, göra deras liv till ett helvete, tom. döda, så dom inser att dom inte kan stanna i Sverige. Det låter oerhört brutalt, men egentligen är det inte så märkvärdigt, inga regler finns eftersom att det handlar om den förmodligen absolut viktigaste striden i vår historia. (Flashback, 2011)

Europa är vårt. Alla främmande folk som gör anspråk på vår mark, och alla förrädare om bistår dem ska dödas. Alla svartskallar och judar ska vara genuint livrädda för att sätta sin fot inom Europas gränser för att de vet att vi kommer skinnflå dem levande och spetsa dem på pålar. Alla kvinnor som invänder ska slås blodiga tills de lär sig hålla käft. Alla feminiserade män som inte vill använda våld ska förnedras och dränkas. (Flashback, 2016)

I citaten ovan kan vi se att inte bara är invandrare, utan även så kallade ”folkförrädare”, (människor som förespråkar invandring, hjälper flyktingar eller är en del i att sprida icke-vita gener) målas upp som potentiella måltavlor. När det gäller vänstern så används ofta argument om hämnd och försvar snarare än argument om att försvara den vita rasen. Man anser sig vara så pass utsatta av ”rödingarna” att man antingen behöver försvara sig eller ge igen och visa sig starkare.

5.4 Motiverande ramar

5.4.1 Radikalnationalism som ”den enda vägen”

Nordiska Motståndsrörelsen påtalar tydligt att deras väg är *den enda vägen* som kan rädda den vita rasen och att de är den enda organisationen som kan rädda det nordiska folket.

Om vår existens är hotad, måste vi försvara oss själva och vi vet att endast en ny nationalsocialistisk världsordning som består av självständiga nationer med ömsesidig respekt för varandra kan säkerställa en varaktig fred och bevara världen från hotet om en kärnvapenkatastrof. Om världen inte accepterar nationalsocialismen som sitt enda hopp för framtiden, kommer mänskligheten att gå under. (Riis-Knudsen 2010, s. 26)

Många av de texter och uttalanden jag tagit del av är formulerade i apokalyptiska ordalag och med ett språkbruk som inte ger något utrymme för alternativ. Soldiers of Odin beskriver den

nuvarande situationen som att deras patrulleringar och ingripanden är det enda sättet som finns att försvara utsatta kvinnor på då staten inte tar sitt ansvar.

Att förse människor med denna typ av påståenden och sedan presentera sig som ett handlingskraftigt alternativ med förmågan att förändra samhället är troligt att inge en känsla hos aktivisterna om att de står inför ett ultimatum där de kan välja mellan att kämpa eller att dö. Att dessutom poängtera att det är bråttom går att lika med säljknep i form av tidsbegränsade erbjudanden ("Slå till nu och få halva priset"). Detta är något som kan innebära att människor inte tar sig samma tid att fundera kring situationen lika mycket som de annars hade gjort.

5.4.2 Våld som något naturligt

I "mainstreamsamhället" ses våldsanvändning som avvikande beteende, men radikalnationalismens tanke om våld som något naturligt och nödvändigt kan ha effekten att denna syn förträngs, eller åtminstone förminsas. Detta kan tjäna som en del i att normalisera våld och göra det till en normal och accepterad politisk metod. I Mer än Ord (#10, 2018) förstärk detta genom att påtala det onormala i att aldrig ha använt våld, detta genom att med chockartade uttryck påpeka att de känner "vuxna karlar som aldrig någonsin har varit i slagsmål". De säger att det är normalt att vara i slagsmål och att om man aldrig har varit det så är man en mupp och ett mobboffer. De menar att våld är ett naturligt inslag i livet och att det är något fel på en om man aldrig varit i slagsmål när samhället ser ut som det gör. De fortsätter resonemanget med att tala om våldets fascination:

Det är ju väldigt fascinerande med våld. Utan att vara romantisk till det så kan det ju fortfarande vara fascinerande. Man kan ju bli väldigt rädd utav det. Det kan frisläppas en jävla massa adrenalin, endorfiner. De både ger och tar. Det ligger så djupt rotat i oss. Ett slagsmål som varar i två minuter frisläpper lika mycket naturliga signalstimulerande ämnen som ett helt maratonlopp gör. På rätt sätt. (ibid.)

I ett resonemang vänt till personer som upplever våldsanvändning på detta sätt menar talarna att man alltså inte är avvikande, utan att det är helt normalt och naturligt att känna denna spänning och vilja ha mer av den. Människor som känner lusten att använda våld uppmanas däremot till att fundera på vad man vill slåss för. Våldsanvändning medför stora risker, fysiska, sociala och rättsliga, och därför påtalas vikten av att fundera på vad man tar dessa risker för. I exemplet fotbollshuliganism säger aktivisterna att de inte fördömer det faktum att de så kallade huliganerna vill använda våld, men de uppmanar dem att istället ansluta sig till deras kamp där de kan slåss för någonting betydligt viktigare, nämligen sin egen och sina barns framtid!

5.4.3 Att offra sig för ett högre syfte

Kampen är här och nu och ingen kamp kan föras utan offer. (Lindberg et al., 2016)

Ovanstående citat kommer från ett avsnitt ur NMR:s aktivisthandbok som beskriver kampen som något som måste betyda mer än enskilda aktivisters bekvämlighet. Livet i kamp beskrivs som tufft, som något som kräver risktagande och offervilja men som citatet ovan visar också som något som inte kan ske utan offer. Organisationerna kräver att man som aktivist är villig att offra den bekvämlighet det beskrivet korrupta och ondsinta systemet ger, att det inte går att vara aktivist om man står kvar med ena benet i sitt gamla liv, utan att man helt och fullt måste lämna detta då man ansluter sig till kampen. Man uppmanas att vara en av de som vågar se sanningen och bemöta den, även om detta innebär stora risker – att offra sig för ett högre syfte.

På startsidan på Nordisk Ungdoms hemsida står det med stora bokstäver ”Har du modet?”, vilket syftar till om besökaren har modet att göra de uppoffringar som krävs och ansluta dig till kampen för ”sitt folk”? NU för resonemanget vidare genom att vara tydliga med att det inte går att vara passiv i kampen (vilken ju enligt dem skall föras genom aktioner och handling), utan att man som aktivist måste vara beredd att vara gatuaktiv. NU påtalar att kampen inte förs anonymt i forum på internet, utan att man som aktivist skall vara beredd att stå för sina åsikter och ta de risker som kampen kräver. I samtliga organisationer återfinns resonemang om mod och feghet, om att våga se världen som den är istället för att blunda för verkligheten och förbli en feg, hjärntvättad del av det så kallade PK-packet.

Att veta utan att kämpa är en veklings väg och inget som skulle falla mig in.

(Ledarperspektiv #10, 2018)

Simon Lindberg påtalar att handling alltid är bättre än passivitet och citerar *Mein Kampf* med citatet ”en felaktig order är bättre än ingen order alls” (Hitler, 1889–1945). Han själv tillägger: ”Har man aldrig gått från ord till handling så är man en gnällig besserwisser.” Detta stämmer väl överens med Nordisk Ungdoms organisatoriska mål om att ta ut kampen på gatan - att gå från ord till handling, något som också hyllas på Flashback.

5.4.4 Gemenskap och lojalitet

För mig var det en gemenskap, det var ett brödraskap. (Sveriges Radio, 2018)

Ovanstående citat kommer från en av de avhoppare som intervjuats av Sveriges Radio i dokumentären ”Min tid i Nordiska Motståndsrörelsen”. Denne avhoppare är långt ifrån ensam om att påtala vikten av den gemenskap många aktivister finner i sina respektive organisationer,

även aktiva medlemmar beskriver vikten av att kämpa tillsammans och backa upp varandra vid behov. Denna gemenskap är ett av de argument som används för att människor skall engagera sig, flera aktivister uppger att det var gemenskapskänslan som från början fick dem att öppna ögonen för rörelsen. Två av tre avhoppare i Sveriges Radios intervju (2018) anger att det var den främsta anledningen till att de anslöt sig till Nordiska Motståndsrörelsen. En avhoppare uppger att han letade efter något att engagera sig i, att han tidigare sökt kontakt med Greenpeace utan att få svar, och att han då han fick kontakt med NMR plötsligt hittade den gemenskap han sökte. Efter att länge ha varit ensam fick han snabbt kompisar som han träffade regelbundet under veckoträffar, gemensamma träningar, aktioner m.m. Utöver att locka nya medlemmar till sig denna gemenskap också som något som får aktivister att stanna i rörelsen. I Soldiers of Odin benämner medlemmarna varandra som familj, som bröder och systrar.

Medborgargardisterna börjar önska varandra godmorgon och godnatt.

De fotar och lägger upp bilder på frukost, lunch, middag. Delar sug efter wienerbröd. Pratar barnens olika utvecklingsfaser. Visar begagnade nyss inköpta bilen åt morsan.

(Aftonbladet, 2018)

Utöver att vara en socialt positiv upplevelse uttrycks denna gemenskap som en positiv kraft för kampen. Genom att backa upp varandra och jobba tillsammans är chanserna större att lyckas med organisationernas respektive mål.

Kampen börjar inom var och en men det är bara tillsammans som vi kan lyckas.

(Skandinavisk Frihet, 2018)

Med denna gemenskap kommer också en förväntan om lojalitet och uppbackning medlemmar emellan, i såväl vardagliga situationer som under aktioner. Flera av de undersökta organisationerna uttrycker till och med ett tydligt förbud mot att backa ur bråk om sådant skulle uppstå, med hänvisning till att de måste stå upp för varandra. Som tidigare nämnt har NMR en policy om att man inte får vara gatuaktiv om man inte är beredd att vid behov försvara sig och sina kamrater.

I gengäld för din lojalitet får medlemmarna i sin tur uppbackning från sina respektive organisationer. Både NMR och NU uttrycker tydligt att de kommer stå upp för sina medlemmar om de, i organisationens ögon, skulle bli oskyldigt dömda. I enlighet med sitt fokus på direkt aktion agerar Nordisk Ungdom genom att vara på plats utanför rättssalen för att visa sitt stöd och sitt misstrycke till rättens förfarande. Genom en kampanj som heter Fånghjälpen samlar

NMR in pengar till dömda medlemmar och hjälper på så sätt dessa att betala skadestånd, försörja familjen i den dömda medlemmens frånvaro m.m. Det uppmuntras också att skriva brev till den dömda medlemmen för att se till att denne inte känner sig ensam eller bortglömd under sin tid på anstalt. Denna konkreta uppbackning från organisationen kan tänkas vara ett medvetet sätt för organisationen att minska repressalierna mot de aktivister som begår våldshandlingar och därmed sänka tröskeln över konfrontativ spänning.

5.4.5 Hierarki, belöning och bestraffning

De radikalnationalistiska organisationerna är hierarkiska och auktoritära i sin natur och bygger på en systematisk hierarki. Samtliga undersökta organisationer består av lokala aktionsgrupper som alla har en ledare som styrs av olika former av ”moderorganisationer”. I NMR har denna moderorganisation också en ledare, Simon Lindberg. De riktlinjer som presenteras från ledare och andra högre stående medlemmar förväntas följas. Det påtalas att det inte är säkert att man som enskild aktivist alltid förstår organisationens övergripande syfte med ett beslut, men att man måste lita på att ledningen är kompetent och tar beslut som gynnar kampen. Uppmaningen att lita på sin ledare är något som kan påverka en medlems benägenhet att begå våldshandlingar genom att man förflyttar ansvaret till beslutsfattaren och således själv reflekterar mindre över de handlingar man beordras utföra. Det är också troligt att de individuella inställningarna till våld formas efter ledningens. En annan aspekt av den hierarkiska strukturens påverkan på benägenhet till våldsanvändning är att organisationerna belönar aktivister de anser har gjort bra ifrån sig och offrat sig för kampen. Exempel på detta är att det delas ut utmärkelser till aktivister som det bedöms har visat på mod, styrka och kampvilja (Raskrigerne, 2018).

De avhoppare som intervjuats i Sveriges Radio (2018) beskriver en intern diskurs där det talas gott om aktivister som begått våldsdåd, att dessa blir omnämnda som hjältar då de har visat på offer- och kampvilja. Ett exempel på detta är att den NMR-medlem som dömdes till fängelse för grov misshandel av en meningsmotståndare, strax efter händelsen fick en utmärkelse av organisationen. Detta var enligt ledare Simon Lindberg ”inte för att han sparkade utan snarare för att han fick så otroligt mycket skit av samhället. Några kallade honom mördare. Han behövde en klapp på axeln från oss, från vår sida, från sina egna.” (Raskrigerne, 2018)

Ett annat exempel är ett uttalande efter att flera medlemmar i NMR (dåvarande Svenska Motståndsrörelsen) dömdes till fängelse för bland annat våldsamt upplopp och brott mot knivlagen efter en uppmärksammande händelse i Kärrtorp 2013. Om de som dömdes sades följande:

[De] gjorde en sån otrolig uppoffring för den nazistiska kampen genom att göra nått som gav dem långa fängelsestraff. Därför var det en av höjdpunkterna i Svenska Motståndsrörelsens historia. (Sveriges Radio, 2018)

Lika hyllad som man kan bli av att bevisa sitt engagemang, lika mycket kan man fördömas om man inte följer de riktlinjer som lags upp av organisationen. Under tiden som medlem förväntas vissa saker av en aktivist och om dessa förväntningar inte möts riskeras sanktioner. Inom NMR kan man uteslutas ur organisationen och i värsta fall bli stämplad som en "förrädare". Vad som krävs för att man skall klassas som förrädare är ännu otydligt, men ett exempel som ges är om man efter ett avhopp har "allierat" sig med fienden genom att till exempel låta sig intervjuas och avslöja information om organisationens inre angelägenheter (Lindberg et al., s. 66). Vad som händer med en person som stämplats som förrädare beskrivs aldrig officiellt, men en avhoppare från NMR säger att organisationen bland annat vill få makten för att kunna göra upp med dessa förrädare: "To kill is of course what they would like" (Sveriges Radio, 2018).

Tidigare beskrivs att den radikalnationalistiska rörelsen vill skrämma sina motståndare så dessa inte skall ge sig på dem, men det ovanstående resonemanget tyder på att det också finns en skrämselektik *inom* rörelsen. Genom att påtala att förrädare skall straffas sätts en hållhake på rörelsens aktivister som försäkrar organisationerna om att deras tystnadskultur upprätthålls då avhoppare inte vill tala med media osv av rädsla för att bli stämplade som förrädare. Rädslan att stämplas som förrädare kan också fungera som en kvarhållande faktor, det vill säga att individer som egentligen skulle vilja lämna en radikalnationalistisk organisation inte gör det av rädsla för organisationens interna repressalier.

6. Diskussion

Det är naturligt för interagerande människor att försöka finna en gemensam tolkning av situationen. I en antagonistisk situation finner aktörerna ingen gemensam tolkning och konfrontativ spänning uppstår (Collins 2008, se "teoretiskt ramverk"). I en sådan situation backar de flesta undan och lämnar situationen, men ett fåtal har anammat strategier som gör att denna konfrontativa spänning kan överkommas och våldsanvändning blir möjligt. De ovan beskrivna ramverken (re)konstruerar en kollektiv syn på våld inom den radikalnationalistiska rörelsen som högst troligt är en del i att hjälpa rörelsens medlemmar att överkomma den konfrontativa spänningen och därmed öka deras benägenhet att ta till våld.

6.1 Sammanfattning: En kollektiv syn på våld

Tabellen nedan ämnar ge en övergripande blick över de diagnostiska, prognostiska och motiverande ramar som framkommit i undersökningen. Tillsammans utgör dessa den radikalnationalistiska rörelsens kollektiva ramverk.

	Kollektivt ramverk
<p>Diagnostiskt ramverk:</p> <p>1. Problemet</p> <p>2. Målet</p> <p>3. Fiender</p> <p>4. Förutsättningar</p> <p>5. Grundsyn på våld</p>	<p>1. Samhället idag beskrivs av den radikalnationalistiska rörelsen som kaosartat och under flyktinginvasion. Rörelsen talar för att det egna folket (den vita rasen / det västerländska folket) kommer att dö ut om det inte snart sker en drastisk samhällelig förändring.</p> <p>2. Målet med den radikalnationalistiska kampen är det egna folkets överlevnad, frihet och säkerhet. I längden vill rörelsen skapa en homogen och auktoritär nationalstat bestående av Nordens / Skandinaviens folk. På kortare sikt ämnar rörelsen säkra våra gator och skydda det egna folket.</p> <p>3. Radikalnationalismens fiender är staten / systemet, polisen, politiska meningsmotståndare, media och flyktingar.</p> <p>4. Rörelser upplever sig som fysiskt och politiskt utsatta av sina fiender.</p> <p>5. Våld ses som naturligt och nödvändigt för överlevnad. Precis som i naturen tänker man sig att den starkaste överlever. Tolkningen av detta är att man antingen är den som utövar våld eller den som blir utsatt.</p>
<p>Prognostiskt ramverk:</p> <p>1. Tystnad</p> <p>2. Politiskt våld</p> <p>3. Aktiviteter</p> <p>4. Självförsvar</p>	<p>1. Organisationerna uppmanar sina medlemmar att inte sprida information om dem till utomstående. På detta sätt kan ledarna själva styra vilken bild som kommuniceras till omvärlden.</p> <p>2. Våld ses inte som ett självändamål, men som ett naturligt medel i kampen för överlevnad som kommer att användas om det krävs för att nå målet. Rörelsen vill se en revolution, men anser att det inte är dags än.</p> <p>3. I väntan på revolutionen bedriver organisationerna aktiviteter för att säkerställa folkets säkerhet, för att stärka och svetsa samman aktivister samt för att rekrytera och mobilisera rörelsen så de är redo när det är dags.</p> <p>4. Rörelsen anser sig vara fysiskt och politiskt utsatt av sina fiender och menar att de ibland är tvungna att använda sig av våld i</p>

	<p>självförsvar. Definitionen av självförsvar är otydlig och olika riktlinjer återfinns officiellt och internt.</p> <p><i>Öppna riktlinjer:</i> Fysiskt självförsvar uppmuntras och förväntas. Aktivister uppmanas att hellre gå över gränsen för vad som är lagligt än att agera offer. Utöver att försvara sig själv och sina kamrater skall man försvara organisationen och dess heder, vilket anses nödvändigt för organisationens, och i förlängningen folkets, överlevnad.</p> <p><i>Interna riktlinjer:</i> Bakom stängda dörrar uttrycks radikaliserade inställningar till våld, enligt vilka våld alltid kan motiveras med självförsvar eftersom det egna folket anses vara under attack och allt rörelsen gör är till dess försvar. På Flashback uttrycks att härskarrasen har rätt att döda alla och att våld är vad som kommer avgöra denna kamp.</p>
<p>Motiverande ramverk:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Den enda lösningen 2. Våld är naturligt 3. Offra dig för kampen 4. Var inte feg 5. Gemenskap och lojalitet 6. Belöning och bestraffning 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Radikalnationalismen beskrivs som den enda lösningen på problemen. Det som sägs är ungefär: <i>Vi är de enda som kan göra något och vi måste göra det nu!</i> 2. Aktivister har en tydlig uppfattning om att våldsanvändning är naturligt och att man inte är konstig om man har ett driv efter att använda våld. Människor som aldrig har använt våld beskrivs som muppar eller mobboffer. 3. Man menar att kampen kommer kräva offer, men inget anses vara värre än den katastrof vi lever i just nu och människor uppmanas därför att offra sig för sitt folks överlevnad, frihet och säkerhet. 4. Rörelsen uppmanar till att våga se världen som de menar att den verkligen är, att se genom systemets hjärntvätt. Detta är svårt och innebär att lämna ett bekvämt liv. Man uppmanas därför att inte vara feg utan ta kampen mot fienden. 5. Organisationerna erbjuder gemenskap, uppskattning och familjekänsla. Aktivister förväntas backa upp varandra om någon skulle bli utsatt för orättvisor av systemet. 6. En aktiv medlem som offerar sig för kampen får beröm och utmärkelser för sitt engagemang, bland annat ges våldsanvändare hjältestämpel, medan en ”förrädares” oförrätt kommer straffas när rörelsen får makten.

Tabell 1: Sammanfattning av den radikalnationalistiska rörelsens inramning av våld.

Caiana, et al. presenterar i sin artikel "Mobilizing on the extreme right" (2012) en beskrivning av den kollektiva identiteten hos radikalnationalistiska rörelser, vilken kan sammanfattas ungefär såhär: *Den radikalnationalistiska rörelsen är ett handlingskraftigt alternativ till ett system som lämnar samhället till misär och undergång. Rörelsen är den enda vägen till det egna folkets överlevnad, det enda återstående alternativet i en värld där den stat som ska ha ansvaret för att skydda vårt folk har fallerat. Med styrka och handlingskraft skall denna rörelse, som är byggd på gemenskap och naturlig samhörighet, vinna folkets kamp genom revolution. Den naturliga samhörighet det ger att vara en del av "den vita rasen" speglas i den gemenskap som återfinns i de respektive organisationerna.*

Då denna studie har haft ett specifikt fokus på våld önskar jag komplettera ovanstående beskrivning av rörelsens kollektiva identitet, som även framkommer i det material som jag har undersökt, med vad som kommit fram under min analys: en kollektiv syn på våld. Denna kollektiva syn på våld inom radikalnationalistiska sociala rörelser kan delas in i fyra kategorier:

6.1.1 Våld som naturligt

En viktig aspekt av den radikalnationalistiska rörelsens kollektiva inställning till våld är den grundsyn där livet beskrivs som en ständig kamp för överlevnad vilken den starkaste överlever. Denna syn presenteras av NMR, men genomsyrar även den övriga rörelsen. Fortsättningsvis anses fysisk och mental styrka vara vägen till överlevnad och våld anses vara ett naturligt sätt att lösa konflikter på. I längden anses användning av våld minska våldsanvändning då man menar att folk fortsättningsvis drar sig för att attackera en aktör som slår tillbaka. Resonemanget innebär också att en svag aktör oundvikligen kommer bli utsatt av starkare aktörer. Radikalnationalister uppmanas att utifrån detta resonemang att alltid visa styrka. Denna grundsyn på våld har inte belysts i tidigare forskning och kastar nytt ljus över de mer konkreta resonemang som förs om våld inom den radikalnationalistiska rörelsen.

I "mainstreamsamhället" stämplas människor med våldsamt beteende som avvikande. En gemenskap där våld anses naturligt och ibland till och med önskvärt är trolig att ge dessa människor en plats där det som tidigare gjort dem utanför plötsligt är nyckeln till gemenskap. Att använda våld i radikalnationalistiska sammanhang kan därför vara ett sätt för dessa individer att få känna sig socialt betydelsefulla. Våldsanvändande aktivister hyllas som en del av den invigda elit som är modig nog att se sanningen och agera i en värld där andra ses som hjärntvättade och / eller feiga. Genom att riskera sin frihet och sitt liv för "den viktigaste kamp som någonsin utkämpats" blir man omnämnd som hjälte.

6.1.2 Våld som verktyg

Utöver denna syn på våld som något naturligt och nödvändigt för ”folkets” överlevnad återfinns inom radikalnationalismen också en instrumentell syn på våld. Synen av våld som ett politiskt verktyg skiljer sig skarpt från den bild av radikalnationalismen som oreflekterat våldsamt som ofta framkommer i media. Denna undersökning visar att rörelsens vålds användning snarare än att vara oreflekterad är mycket väl genomtänkt. Rörelsens instrumentella syn på våld innebär att våld skall användas i den mån rörelsen tjänar på det för att uppnå sitt syfte. Det tas avstånd från våldsromantik och våld som självändamål och istället presenteras en bild av att man alltid bör välja den väg som är mest effektiv för att uppnå målet. Våld anses vara ett av många verktyg som kan användas och som långt ifrån alltid är det bästa att ta till, men vilket är effektivt och som inte skall undvikas om det anses behövas. Av denna anledning tränas medlemmar både fysiskt och mentalt för att vara redo att ta till våld om situationer uppstår som anses kräva det. Det organiserade våldet (della Porta, 2008) förespråkas inte som önskvärt, men om det visar sig nödvändigt (om man till exempel får tillräckligt med folkligt stöd för att anse sig redo att genomföra sin revolution), skall medlemmar vara beredda att använda det.

Huruvida organiserat våld förespråkas inom Nordisk Ungdom och Soldiers of Odin kan jag inte utifrån denna studies data avgöra med säkerhet. Nordisk Ungdom talar om att rusta män för kampen för den västerländska identiteten men går, till skillnad från NMR, inte närmre in på vad denna kamp innebär för dem. Därför kan jag inte heller avgöra huruvida organisationen förespråkar politiskt våld i kampens namn eller ej. Gällande SOO så förespråkas inköp av vapen i självförsvarssyfte och våld mot flyktingar har visat sig vara påhejat, men huruvida planerade våldsdåd i politiskt syfte uppmuntras kan utifrån denna undersökning inte sägas med säkerhet.

6.1.3 Våld som självförsvar

Utöver instrumentellt våld använder sig NMR av spontant våld, i form av självförsvar (jmf della Porta 2008). Dels handlar det om fysiskt självförsvar då aktivister blir attackerade på gatan eller i samband med demonstrationer, men det handlar också om vad som ses som ett politiskt självförsvar där organisationens överlevnad behöver säkerställas. NMR uttrycker att de aldrig hade överlevt som organisation om de inte hade använt sig av våld, att de genom vålds användning har gjort andra aktörer rädda för dem vilket har resulterat i att färre aktörer ger sig på dem. Våld i självförsvar beskrivs av vissa aktörer som en förlängning av ett försvar av folket. I och med att folket skall försvaras ”till varje pris” kan således även självförsvarsvåld analyseras som instrumentellt våld, då allt våld som används kan motiveras som självförsvar eftersom det egna folket anses vara under attack och allt rörelsen gör är till folkets försvar.

Denna typ av våld kan även analyseras som performativt våld (Blee, 2013), vilket utförs med målet att visa att organisationen består av starka medlemmar man inte ger sig på utan allvarliga konsekvenser.

6.1.4 Hotet om ytterligare våld

Rörelsen säger sig just nu instrumentellt tjäna på att agera lagligt, men är helt öppna med att de kommer revidera sina riktlinjer gällande våldsanvändning om detta skulle anses nödvändigt. Nordiska Motståndsrörelsen är helt öppna med att de riktlinjer som idag gäller för våldsanvändning är givna utifrån den nuvarande politiska situationen och att de kan komma att ändras ifall organisationen skulle förbjudas, något som stämmer väl överens med della Portas tidigare forskning om att våldsanvändning ökar då politiska möjligheter minskar. De riktlinjer som gäller idag är rent instrumentellt utformade, men aktörer inom rörelsen uttrycker att de inte ser några direkta moraliska problem med våldsanvändning och att de hellre kommer använda våld än ge upp. Utöver vid ett eventuellt förbud talas det om eventuell våldsanvändning vid en kommande revolution. Inte heller här är våldsanvändning ett självändamål, men det uttrycks att det kan bli svårt att få till en omvälvande förändring av ett samhälle utan användning av våld.

Vissa data tyder på att rörelsen planerar att använda sig av våld i det samhälle de önskar skapa. Avhoppare berättar att förrädare i detta samhälle skall dödas som straff för sina förrådiska handlingar. Den grundsyn på våld som presenteras innefattar aspekten att alla samhällen och civilisationer måste använda våld för att kunna behålla makten. Att rörelsen dessutom förbereder sig både fysiskt och mentalt inför såväl självförsvarssituationer som för revolution tyder på att de räknar med en framtid innefattande våldssituationer.

6.2 Våldets diskursiva dimension

Något helt avgörande i denna studies resultat är den diskursiva dimensionen i diskussionen om rörelsens inställning till våld (jmf Castelli & Froio, 2014), i vilken vi finner en ständig balansgång för organisationerna mellan att stå upp för sina radikala åsikter och att hålla sig tillräckligt mycket på rätt sida av lagen för att förbli en tillåten organisation. Rörelsen är öppen med sin alternativa moral, men de vill inte bli förbjudna och därmed riskera minskade möjligheter att sprida sitt budskap. Resultatet av denna undersökning visar tydligt att rörelsens interna diskussioner om våld är betydligt grövre än vad som sägs i öppna, officiella diskussioner. Att utgå från att den ena av dessa versioner är lögn och den andra sanning vore att bortse från möjligheten att den externa presentationen av den egna ideologin och rörelsens metoder mycket väl kan vara en medveten del i rörelsens strategi. Det ter sig troligt att den

externa och den interna diskursen är två olika retoriska tekniker med två helt olika syften. Castelli & Froio beskriver hur CasaPound, en italiensk radikalnationalistisk organisation, har utvecklat en ”städad” diskurs som reaktion på upplevt åtdragna diskursiva möjligheter, något som även stämmer för de organisationer som har undersökts i denna studie. I CasaPounds fall innebar detta att fokus förflyttats från rörelsen som utövare av politiskt våld till dem själva som offer för detsamma, en utgångspunkt utifrån vilken de motiverar våld som motstånd mot externa aktörers agerande. Våld rättfärdigas nu som en nödvändighet för organisationens överlevnad och för bevarandet av deras rätt att uttrycka politiska åsikter, en syn som ligger betydligt närmre allmänhetens. Att uttrycka sig på ett sätt som stämmer bättre överens med den allmänna uppfattningen kan dels vara en medveten strategi för att tilltala en större grupp människor och dels vara ett sätt att förbli en legal organisation. Bakom stängda dörrar, bland människor där de flesta i någon mån accepterar den rådande ideologin, kan andra resonemang uttryckas.

6.3 Metodreflektion och förslag på vidare forskning

Resultatet av denna studie ger en empiriskt underbyggd bild av inställningar till våld inom radikalnationalistiska rörelser, samt av hur dessa (re)konstrueras i organisationer. En hermeneutisk ansats konkretiserad med inramningsteori har varit ett bra sätt att kombinera djup förståelse med ett mer konkret arbetsverktyg. Något som visade sig svårt var att ta del av interna resonemang och se hur diskussionen om våld förs internt (framför allt inom SOO som inte har en hemsida utan istället kommunicerar via slutna Facebooksidor), vilket möjligen hade kunnat utvecklas genom fler intervjuer.

Medlemmar i de undersökta organisationerna uttrycker att de inte lyssnas på, att just de aldrig får komma till tals. Det faktum att samtliga tillfrågade aktivister ändå tackat nej till en förfrågan om intervju (i vissa fall på order av organisationens ledare), kan förklaras med att de upplever sig som ständigt missförstådda, missporträtterade och utsatta för mediala påhopp. Det stora sociala och kommunikativa avståndet mellan den radikalnationalistiska rörelsen och andra samhällseliga aktörer är problematiskt och jag förespråkar därför ytterligare undersökning av organisationernas interna resonemang och riktlinjer. Denna typ av undersökningar skulle behöva bygga på förstahandsinformation och jag föreslår vidare forskning kring detta innehållande djupintervjuer med avhoppare samt djupdykande etnografiska studier av rörelsen.

Ytterligare ett intressant område för vidare forskning på området förhållandet mellan inställning och verklighet. Stämmer de inställningar till våld som framkommit under denna studie överens med de radikalnationalistiska aktörernas faktiska agerande? Under denna undersökning har jag

sett exempel på fall där våld har använts som jag bedömer inte stämmer överens med de officiella riktlinjerna och det vore intressant att undersöka huruvida dessa fall stämmer med de riktlinjer som ges internt. Huruvida resonemang bakom stängda dörrar stämmer bättre överens med verkligheten eller inte uttalar jag mig inte om, men det vore intressant att utforska. Detta område skulle metodologiskt kunna undersökas genom djupintervjuer med dömda aktivister, alternativt genom att jämföra resultatet från denna undersökning med brottsstatistik eller domar.

6.4 Avslutande kommentar

Jag anser mig genom denna studie ha uppfyllt syftet att beskriva och empiriskt belägga inställningar till våld inom radikalnationalistiska rörelser. Jag anser även att resultatet presenterar en bild av hur dessa inställningar (re)konstrueras och upprätthålls inom organisationer kopplade till rörelsen.

Min förhoppning är att denna analys kan bidra vetenskapligt, genom ett utvecklande av empiriskt underbyggda resonemang om radikala rörelser och våld, men även att resultatet kan bistå myndigheter i deras arbete med radikala organisationer. I och med resultatet av denna undersökning vet vi att ett förbud liknande det i Finland med största sannolikhet kommer förändra de riktlinjer gällande våldsanvändning som organisationen idag ger sina medlemmar, något som är högst relevant då ett sådant förbud övervägs. Området är långt ifrån vetenskapligt uttömt (om något sådant existerar), men denna studie förser såväl akademiker som politiker med en väl underbyggd bild av inställningar till våld inom radikalnationalistiska rörelser och vi befinner oss nu ett steg närmre den hermeneutiska förståelsespiralens mitt.

7. Referenser

- Aftonbladet. 2018. Soldiers of Odin inifrån. *Aftonbladet*.
<https://soldiersofodin.story.aftonbladet.se/> (Hämtad 2018-12-18).
- Blee, Kathleen M. 2013. Racist social movements. I David A. Snow, Donatella della Porta, Bert Klandermans, och Doug McAdam (red.). *The Wiley-Blackwell Encyclopedia of Social and Political Movements*. Chichester, UK.
- Blee, Kathleen M. 2017. How the study of white supremacy is helped and hindered by social movement research. *Mobilization: An International Quarterly*. 22(1): 1–15.
- Blee, Kathleen M. och Creasap, Kimberly A. 2010. Conservative and Right-Wing Movements. *Annual Review of Sociology* 2010(36): 269–286.
- Borum, Randy. 2010. Understanding terrorist psychology. I Andrew Silke (red.). *The psychology of counter-terrorism*. England: Oxon.
- Bosi, Lorenzo och Malthaner, Stefan. 2016. Political violence. I Donatella Della Porta and Mario Diani (red.). *The Oxford Handbook of Social Movements*. Oxford: Oxford University Press.
- Brottsförebyggande rådet. 2018. *Hatbrottsstatistik*.
<https://www.bra.se/statistik/statistiska-undersokningar/hatbrottsstatistik.html> (Hämtad 2019-01-16).
- Bryman, Alan (2002). *Samhällsvetenskapliga metoder*. 1. uppl. Malmö: Liber ekonomi
- Börjesson, Gary. 2013. *Idle Speculations*. [Blogg]. 7 juni.
<https://garyborjesson.wordpress.com/2013/06/07/traversing-the-hermeneutic-circle/>
(Hämtad 2018-11-08).
- Caiani, Manuela., della Porta, Donatella och Wagemann, Claudius. 2012. *Mobilizing on the extreme right [Elektronisk resurs]: Germany, Italy, and the United States*. Oxford: Oxford University Press.
- Castelli Gattinara, Pietro och Froio, Caterina. 2014. Discourse and practice of violence in the Italian extreme right: Frames, symbols, and identity-building in CasaPound Italia. *International Journal of Conflict and Violence*. 8:1 (154–170).
- Collins, Randall. 2004. *Interaction ritual chains*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- Collins, Randall. 2008. *Violence [Elektronisk resurs]: a micro-sociological theory*. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
- Dackeinstitutet. 2018. *Om Dackeinstitutet*. <http://dackeinstitutet.se/om-dackeinstitutet/>
(Hämtad 2019-01-24).

Daneholt, Bertil., Fagerström, Torbjörn., von Heijne, Gunnar., Jonsson, Inge., Kiselman, Christer., Lindsten, Jan., Petersson, Ulf., Rasmuson, Marianne och Ulfstrand, Staffan. 2000. ...om raser. *Akademien anser*. Stockholm: Kungliga Vetenskapsakademien 1/2000.

Della Porta, Donatella. 1995. *Social Movements, Political Violence, and the State: A Comparative Analysis of Italy and Germany*. New York: Cambridge University Press.

Della Porta, Donatella. 2008. Research on Social Movements and Political Violence. *Qualitative Sociology*. 31:3 (221-230).

Della Porta, Donatella (red.). 2014. *Methodological practices in social movement research*. Oxford: Oxford University Press.

Ds 2014:4. *Våldsbejakande extremism i Sverige – nuläge och tendenser*.

Esseveld, Johanna och Eyerman, Ron. 1992. Which side are you on? Reflection on methodological issues in the study of "distasteful" social movements. I Mario Diani och Ron Eyerman (red.). *Studying collective action*. London: Sage Publications, 217–237.

Expo. 2016. *De patrullerar som Soldier of Odin - högerextrema och grovt kriminella*. <https://expo.se/2016/03/de-patrullerar-som-soldiers-odin-%E2%80%93-h%C3%B6gerextrema-och-grovt-kriminella> (Hämtad 2018-12-18).

Expo. 2016. *De slöt upp till nazisternas demonstration i Borlänge*. <https://expo.se/2016/05/de-sl%C3%B6t-upp-till-nazisternas-demonstration-i-borl%C3%A4nge> (Hämtad 2019-01-09).

Expo. 2016. *Soldiers of Odin bakom fasaden - rasism och våldsromantik*. <https://expo.se/2016/04/soldiers-odin-bakom-fasaden-%E2%80%93-rasism-och-v%C3%A5ldsromantik> (Hämtad 2018-12-18).

Flashback. 2008. *Nordisk Ungdom försökte störa Pridetåget*. <https://www.flashback.org/p61407628#p61407628> (Hämtad 2018-12-18).

Flashback. 2008. *Nordisk Ungdom försökte störa Pridetåget*. <https://www.flashback.org/t2861500p2> (Hämtad 2018-12-18).

Flashback. 2011. *Är våld en bra väg för att befria sverige?* Flashback. <https://www.flashback.org/t1597225> (Hämtad 2019-01-11).

Flashback. 2012. *Våld löser alla problem*. Flashback. <https://www.flashback.org/p52087326> (Hämtad 2018-12-18).

Flashback. 2013. *Våld löser alla problem*. Flashback. <https://www.flashback.org/p51720881> (Hämtad 2018-12-18).

Flashback. 2015. *Våld löser alla problem*. Flashback. <https://www.flashback.org/p56902060> (Hämtad 2019-01-11).

- Flashback. 2016. *Våld löser alla problem*. Flashback. <https://www.flashback.org/p56902060> (Hämtad 2019-01-11).
- Flesher Fominaya, Cristina. 2010. Collective Identity in Social Movements: Central Concepts and Debates. *Sociology Compass*. 10(4): 393–404.
- Gardell, Mattias., Löow, Heléne och Dahlberg-Grundberg, Michael. 2017. *Den ensamme terroristen?: om lone wolves, näthat och brinnande flyktingförläggningar*. Stockholm: Ordfront.
- Hitler, Adolf. 1889–1945. *Mein Kampf, Eine Abrechnung*. München: Eher Verlag.
- Jämte, Jan. 2013. *Antirasismens många ansikten*. Diss., Umeå universitet, 2013.
- Jämte, Jan., Lundstedt, Måns och Wennerhag, Magnus. Kommande. *From Radical Counterculture to Pragmatic Alliance Partners? The Development of Contemporary Radical Left-libertarian Activism in Sweden*. Ännu ej publicerat manuskript.
- Keita S.O.Y., Kittles Rick A., Royal C.D.M., Bonney G.E., Furbert-Harris P., Dunston G.M. och Rotimi C.N. 2004. Conceptualizing human variation. *Nature Genetics Supplement* 36(11): 17–20.
- Ledarperspektiv #1. 2018. *Kommer framtiden från Afrika? Introduktion och ras*. [online]. <https://www.spreaker.com/user/radionordfront/ledarperspektiv-avsnitt1> (Hämtad 2018-01-11).
- Ledarperspektiv #10. 2018. *Nordisk revolution utan pardon*. [online]. <https://www.spreaker.com/user/radionordfront/ledarperspektiv0010>. (Hämtad 2018-12-30).
- Lewontin, Richard. 1972. The Apportionment of Human Diversity. *Evolutionary Biology* (6): 381–398.
- Lindberg, Simon. 2016. *Motståndsrörelsens syn på "asylbränderna"*. Nordfront. <https://www.nordfront.se/motstandsrrelsens-syn-pa-asylbranderna.smr> (Hämtad 2018-12-18).
- Lindberg, Simon; Nordiska Motståndsrörelsens ledare. 2018. Intervju 25 och 30 oktober.
- Lindberg, Simon. 2019. *Motståndsrörelsens kampår i Sverige år 2018*. Nordfront. <https://www.nordfront.se/motstandsrrelsens-kampar-i-sverige-ar-2018.smr> (Hämtad 2019-01-10).
- Lindberg, Simon., Hagberg, Emil och Lund, Klas. 2016. *Handbok för aktivister i Motståndsrörelsen*. Estland: Nordfront Förlag.
- Magnusson, Hans. 2014. *Nationalsocialismen - vår grundpelare*. Nordfront. <https://www.nordfront.se/nationalsocialismen-var-grundpelare.smr> (Hämtad 2019-01-09).
- Martin, John Levi. 2015. *Thinking through theory*. 1st ed. New York: W.W. Norton & Company, Inc.

- Mer än ord #10. 2018. *Ett extremt våldsbejakande avsnitt*. [online]. <https://www.spreaker.com/user/radionordfront/mer-an-ord-avsnitt-10> (Hämtad 2019-10-11).
- Mudde, Cas. 2010. The Populist Radical Right: A Pathological Normalcy, *West European Politics*, 33(6): 1167–1186.
- Myers, David G. 2008. *Social psychology*. 9. ed. New York: McGraw-Hill Higher Education.
- My News Desk. 2018. *Södertörns Högskola* [Fotografi]. http://www.mynewsdesk.com/se/sodertorns_hogskola (Hämtad 2019-01-17).
- Mänskliga Rättighetsdagarna. 2018. *Kärlek som blir våld - om radikalnationalism och hatet mot muslimer*. [online]. Youtube. <https://www.youtube.com/watch?v=LxbtpPwe0bc> (Hämtad 2019-01-17).
- Nordfront. 2017. *Soldiers of Odin tar ställning för Motståndsrörelsen*. <https://www.nordfront.se/soldiers-odin-tar-stallning-motstandsrorelsen.smr> (Hämtad 2019-01-09).
- Nordfront. 2018. *Nytt radikalnationalistiskt partiprojekt i Finland*. <https://www.nordfront.se/nytt-radikalnationalistiskt-partiprojekt-i-finland.smr> (Hämtad 2019-01-25)
- Nordiska Motståndsrörelsen. 2015. *VÅR VÄG [Elektronisk resurs]: NY POLITIK FÖR EN NY TID*. Estland: Nordfront Förlag.
- Nordisk Ungdom. u.å. *Protest mot flyktinginvasionen i centrala Stockholm*. <https://nordiskungdom.com/protest-mot-flyktinginvasionen-i-centrala-stockholm/> (Hämtad 2018-12-18).
- Nordisk Ungdom. 2017. *Är Nordisk Ungdom nazister?* <https://nordiskungdom.com/ar-nordisk-ungdom-nazister/> (Hämtad 2019-01-09).
- Nordisk Ungdom. 2018. *Frågor och svar om Nordisk Ungdom*. <https://nordiskungdom.com/fragor-och-svar/> (Hämtad 2019-01-15).
- Nordisk Ungdom. 2018. *Idégrund*. <https://nordiskungdom.com/idegrund/> (Hämtad 2019-01-09).
- Nygren, Lennart. 2012. Risken finns, finns nyttan?: Etikprövningsnämnderna och den kvalitativa forskningen. I Hildur Kalman & Veronica Löfgren (red.). *Etiska dilemman: Forskningsdeltagande, samtycke och utsatthet*. Malmö: Gleerups Utbildning AB, 23–38.
- Polletta, Francesca. 2006. Mobilization forum: awkward movements. *Mobilization: An International Journal* 11(4): 475–478.
- Raskrigerne. 2018. NRK TV, 1 augusti 2018. <https://tv.nrk.no/program/MDDP12000518/rasekrigerne> (Hämtad 2019-01-10).

- Riis-Knudsen, Povl H. 2010. *Nationalismen: den biologiska världsåskådningen*. Estland: Nationellt Motstånd Förlag.
- Skandinaviska Förbundet. 2018. *Om förbundet*. <https://www.skandinaviskaforbundet.se/skandinaviska-forbundet/> (Hämtad 2019-01-25).
- Skandinaviska Förbundet. 2018. *Vår mission*. <https://www.skandinaviskaforbundet.se/var-mission/> (Hämtad 2019-01-10).
- Skandinavisk Frihet. 2018. *Från Nordisk Ungdom till Skandinaviska Förbundet*. <http://skandinaviskfrihet.se/fran-nordiskungdom-till-skandinaviskaforbundet/> (Hämtad 2019-01-09).
- Skandinavisk Frihet. 2018. *Legalisera pepparsprej!* <http://skandinaviskfrihet.se/legalisera-pepparsprej/> (Hämtad 2019-01-10).
- Snow, David. A. 2013. *Framing and social movements*. I David A. Snow, Donatella della Porta, Bert Klandermans, och Doug McAdam (red.). *The Wiley-Blackwell Encyclopedia of Social and Political Movements*. Chichester, UK.
- Snow, David A. 2001. *Collective Identity and Expressive Forms*. UC Irvine: Center for the Study of Democracy: 2212–2218.
- Svenska Yle. 2016. *Soldiers of Odins hemliga Facebookgrupp: Vapen och nazihälsningar*. <https://svenska.yle.fi/artikel/2016/03/16/soldiers-odins-hemliga-facebookgrupp-vapen-och-nazihalsningar> (Hämtad 2019-01-09).
- Sveriges Radio. 2018. *Min tid i Nordiska Motståndsrörelsen*. [online]. <https://sverigesradio.se/sida/avsnitt/1023392?programid=909> (Hämtad 2018-12-30).
- SVT Nyheter. 2017. *Så har nazisterna etablerat sig i Dalarna*. <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/sa-har-nazisterna-etablerat-sig-i-dalarna> (Hämtad 2019-01-10).
- SVT Nyheter. 2017. *Nordiska Motståndsrörelsen förbjuds i Finland*. <https://www.svt.se/nyheter/utrikes/nordiska-motstandsrorelsen-forbjuds-i-finland> (Hämtad 2018-10-12).
- Säkerhetspolisen. 2018. *Bedömning av terrorhotet mot Sverige 2018*. <https://www.sakerhetspolisen.se/download/18.43eb507e1617a765e5d1f6/1519986833607/NC-T-helarsbedomning-2018.pdf> (Hämtad 2018-10-11).
- Sörbom, Adrienne och Wennerhag, Magnus. 2016. Begreppet extremism - en kritisk introduktion. *Tidskrift För Samhällsanalys* 5(5): 15–37.
- Taylor, Verta och Whittier, Nancy E. 1992. Collective Identity in Social Movement Communities: Lesbian Feminist Mobilization. I Aldon Morris, Carol Muller McClure (red.) *Frontiers in Social Movement Theory*. New Haven CT: Yale University Press (104-129).

Van Stekelenburg, Jacquelin. 2013. Collective identity. I David A. Snow, Donatella della Porta, Bert Klandermans, och Doug McAdam (red.). *The Wiley-Blackwell Encyclopedia of Social and Political Movements*. Chichester, UK.

Vergani, Matteo., Barton, Greg och Iqbal, Muhammad. 2017. Beyond social relationships: Investigating positive and negative attitudes towards violent protest within the same social movement. *Journal of Sociology* 53(2): 445–460.

Wennerhag, Magnus. 2016. Radical left movements in Europe: An introduction. I Magnus Wennerhag, Christian Fröhlich och Grzegorz Piotrowski (red.). *Radical left movements in Europe*. Abingdon, Oxon: Routledge,

Wennerhag, Magnus. 2017. Sociala rörelser, protester och politiskt våld - en forskningsöversikt. I Christofer Edling och Amir Rostami (red.). *Våldsbejakande extremism: en forskarantologi*. Stockholm: Wolters Kluwer. 291–322.

Ödman, Per-Johan. 2007. *Tolkning, förståelse, vetande: hermeneutik i teori och praktik*. 3. uppl. Lund: Studentlitteratur.

8. Bilagor

Bilaga 1: Intervjuguide

De första 7 frågorna rör Nordiska Motståndsrörelsens syn på våld.

1. Vad är Nordiska Motståndsrörelsens mål?
2. Vilka olika metoder används för att nå målet? Hur kommer det sig att ni främst har valt dessa metoder?
3. Har metoderna förändrats under åren? Har några speciella händelser eller andra omständigheter lett till denna förändring?
4. Medlemmar i radikalnationalistiska organisationer har vid flera tillfällen dömts för våldsbrott i samband med politiska aktioner. Hur resoneras det kring detta inom organisationen?
5. Hur ställer sig organisationen officiellt till våldsanvändning?
6. Finns det omständigheter då det är rättfärdigat att använda våld? Vilka?
7. Är det skillnad på olika typer av våld? Spontan/organiserat. Politiskt/icke-politiskt. Hur mycket våld är okej?

De två sista frågorna rör hur respondenten personligen ser på våld.

1. Hur kommer det sig att du blev engagerad i den radikalnationalistiska rörelsen? Vilka frågor brinner du för?
2. Hur ser du personligen på våld? Finns det omständigheter då det är rättfärdigat att använda våld? Vilka?
3. Är det skillnad på olika typer av våld? Spontan/organiserat. Politisk/icke-politiskt. Hur mycket våld är okej? Mot vilka?
4. Använder du dig själv av våldsamma metoder? Hur resonerar du kring det?

Bilaga 2: Intervjuguide följdfrågor

SJÄLVFÖRSVAR

1. Hur blev kampsport och fysisk träning en del av NMR:s verksamhet?
2. Du skriver om våld som försvar/självförsvar. Vad/vilka behöver ni försvara er mot? Vilka är era motståndare/fiender? Anser ni er själva vara utsatta för våld (fysiskt, strukturellt eller både och)?
3. Vad innebär det att försvara organisationens heder? När kränks den och när behöver den försvaras?
4. Hur resonerar du kring att bemöta ev. strukturellt våld eller kränkning av heder med fysiskt våld? Inte bara fysiskt mot fysiskt?
5. Hur mycket våld/vilken typ av våld är okej att använda i självförsvar? Finns en gräns?
6. Utöver i självförsvarssyfte säger du att ni kommer använda våld om organisationen förbjuds eller om era fri- och rättigheter inskränks. Vill du utveckla detta?

RIKTLINJER

7. Är riktlinjer i frågor om våldsanvändning stadgade i organisationen eller rör det sig om organisationskultur? Hur förmedlas nämna riktlinjer till medlemmarna?
8. Anser du att agerandet inom organisationen håller sig inom era riktlinjer? Om inte, hur tänker du kring det?
9. Hur talas det om medlemmar i organisationen som blivit dömda för våldsbrott? Har det hänt att någon har uteslutits ur organisationen p.g.a. övervåld?
10. Hur ser ni på personer som helt tar avstånd från våld? Kan de vara positivt? Finns det personer i organisationen som vägrar använda våld?

LAGAR

11. Skall man i första hand agera utefter lagen eller utifrån vad man tycker borde vara lagligt (med tanke på den idag snäva lagstiftningen för självförsvar)? Hur ser ni på lagen?
12. Skulle ni ställa er bakom olagligt offensivt våld om ni bedömde att det gynnade ert mål? På vilket sätt skulle det i så fall kunna göra det?

13. Du skriver att lagar för våld i självförsvar bör vara mer omfattande än de är idag. Varför? Hur bör lagstiftningen förändras?

14. Hur ser du på att våld innebär risker för den individ som utför det (fysiska skador, straffpåföljder m.m.)?

RELATION TILL OMVÄRLDEN

15. Hur ser er relation ut till andra radikalnationalistiska organisationer? Samarbetar ni eller tar ni avstånd från varandra? Varför?

16. Hur ser ni på risken för s.k. "filterbubblor" då ni bygger upp ett alternativt samhälle? Skapas en kultur där man stärker varandras åsikter? Positivt/negativt? Får man del av andras perspektiv?

17. Kan det vara så att den radikalnationalistiska rörelsen sprider ett våldsbejakande budskap eller att ni främst värvar personer som är positiva till våldsanvändning? Hur tänker du kring det?